

SOCIALPÆDAGOGGEN

Fagbevægelsen –
hvad er der i vente?

99
99

09/2009

1. MAJ

ISSN 0105-5399

Ansvarshavende
 Formandsformand
 Kirsten Nissen

Redaktion
 Jens Nielsen (redaktør)
 Kurt Ladefoged
 Lone Marie Pedersen
 Maria Rørbæk

Layout
 Bodil Hesselbo

Stillingsannoncer
 Lene Jensen, Datagraf Auning AS,
 Energivej 75, 8963 Auning
 Tlf. 8795 5555,
 fax 8795 5544
 annoncer@datagraf.dk

Læserindlæg, artikler og
 anmeldelser er ikke nødvendigvis
 udtryk for redaktionens eller
 organisationens mening.
 Redaktionen påtager sig intet
 ansvar for uopfordret indsendt stof.

Alle artikler i Socialpædagogen
 kan desuden findes i bladets
 elektroniske arkiv på internettet
 www.socialpaedagogen.dk

Adresse
 Socialpædagogen
 Brølæggerstræde 9,
 1211 København K
 Tlf. 7248 6000
 Åbningstid: mandag-onsdag 9-15,
 torsdag 9-17, fredag 9-13
 Telefax: 7248 6001
 redaktionen@sl.dk
 www.socialpaedagogen.dk

Abonnement
 Abonnementspris 2009:
 843,00 kr. inkl. moms (26 numre)
 Løssalg: 37,00 kr. + porto

Tryk og produktion
 Datagraf Auning AS

Oplag
 42.864 i perioden
 1.7.07-30.06.08

Redaktionen af 09/09
 er afsluttet d. 23.4.09.

Deadline for læserbreve og
 stillingsannoncer for 10/09, der
 udkommer den 15. maj er torsdag
 den 30. april kl. 12.
 Deadline for 11/09 er fredag den 15.
 maj kl. 12.

Forsidetegning:
 Gitte Skov

Medlem af
 Dansk
 Fagpresseforening

KOMMENTAR

Uanset, hvad der sker på den politiske scene, er det væsentlige for os, at de temaer, der berører os, behandles kvalificeret. Jeg plejer at sige, at vi støtter alle gode kræfter, der støtter os.

God 1. maj

Af Kirsten Nissen
 Formandsformand

FOTO: VIBEKE TOFT

1. maj er en ganske særlig dag for mange af os. Ikke bare fordi det officielt markerer, at nu begynder sommeren. Men også fordi dagen er et internationalt symbol på kampen for en bedre tilværelse. En kamp, som fagbevægelsen over hele verden kæmper for. Det fællesskab er Socialpædagogerne en del af. Derfor er det også passende, at dette nummer af Socialpædagogen netop handler om det fællesskab, der er fagbevægelsens store styrke. Og det fejrer vi også 1. maj.

I år synes jeg, vi har ekstra meget at fejre. Vi har nemlig fået en ny, samlet og for mig at se styrket opposition. En opposition, som er i stand til at give et kvalificeret modspil.

Men uanset, hvad der sker på den politiske scene, er det væsentlige for os, at de temaer, der berører os, behandles kvalificeret. Jeg plejer at sige, at vi støtter alle gode kræfter, der støtter os. Og i tiden frem til det næste folketingsvalg er der flere dagsordener, vi gerne vil sætte.

Et tema, der med stor sandsynlighed bliver centralt i den kommende tid, er den stigende ledighed. Det er især de unge, der bliver ramt. Og det rammer især byggefagene og industrien. Det er bekymrende for samfundet som helhed, så det er vigtigt, at problemet tages alvorligt, og at vi handler på det. Vi har længe foreslået, at man sætter gang i de offentlige investeringer for på den måde at skabe arbejdspladser. Det vil samtidig sikre, at vi får genoprettet det efterslæb, området har været udsat for gennem de seneste mange år. Vi har netop gennemført en undersøgelse af, hvordan det står til på landets bosteder. Og den undersøgelse viste med stor tydelighed, at det er et område, der i høj grad trænger til reovering og nybyggeri. Og det er ikke det eneste sted, hvor offentlige anlægskroner ville gøre en forskel. Det samme gør sig gældende på for eksempel landets skoler og daginstitutioner. Så der er gode muligheder for at gennemføre en aktiv politik, der kan få nedbragt ledigheden.

Et andet væsentligt tema, hvor vi fortsat skal sætte vores fingeraftryk, er på socialområdet. Vi har fået en ny minister på socialområdet, som er blevet fokuseret i et smallere ministerium. Det er vi glade for, for det var jo tydeligt for enhver, at det tidligere velfærdsministerium var alt for stort og komplekst et område. Jeg håber på, at den nye minister vil fortsætte det vigtige arbejde med Barnets Reform, som Karen Jespersen satte i værk. Det er et vigtigt arbejde, som ikke må blive tabt i ministerskiftet. Vi har i vores høringsvar og i det løbende arbejde med indholdet af reformen understreget fire forhold, som vi synes er væsentlige i reformarbejdet; vi finder det vigtigt med stabilitet i anbringelserne, vi anbefaler, at man ændrer finansieringen af området, vi ønsker familieplejernes arbejdsforhold sikret og endelig vil vi have styrket fokus på efterværn.

Med andre ord: der er nok at tage fat på. Heldigvis er vi mange, der trækker samme vej. Og det er værd at fejre her 1. maj.

INDHOLD

04 FAGBEVÆGELSEN OG FREMTIDEN

Hvor står fagbevægelsen om 10 år? I anledning af kampdagen kaster vi et blik ind i fremtiden og ser på de store opgaver, der ligger forude.

04 Fremad i alle retninger**10 Pas på fællesskaberne****14 '...og så noget med faget, altså'****18 GLOBALE STEMMER**

María José Calderón bruger kunst og kultur til at bygge broer mellem det spanske samfund og udsatte og marginaliserede grupper.

18 På talefod med børn uden sprog**21 NYE BØGER****22 PENSIONS KASSEN OG FINANSKRISEN**

Berørt, men ikke rystet

25 FORSKNING

Mentorordninger hjælper unge

26 SYNSPUNKT

Fra etiske holdninger til etiske handlinger

29 DEBAT**30 SYNSPUNKT**

Her kan du bare løfte taget...

FAGBEVÆGELSEN OG FREMTIDEN

Fagbevægelsen og fremtiden

Trods alle dystre forudsigelser lever fagbevægelsen i bedste velgående, men der er ingen tvivl: Udfordringerne er mange og store. I anledningen af kampdagen kaster vi på de følgende sider et blik ud i fremtiden. Forbundsformand Kirsten Nissen giver sit bud på de opgaver, der venter Socialpædagerne og den samlede bevægelse. Tre eksperter tegner med hver deres tilgang omridset af udfordringerne, og endelig fortæller tre næsten færdiguddannede studerende om deres forventninger til fagforeningen og arbejdslivet. Og så har vi bedt tre af landets allerbedste tegnere om at give deres bud på tingenes tilstand i fagbevægelsen om ti år. God læselyst og god 1. maj.

Fremad i alle retninger

Det bliver i hvert ikke kedeligt at være fagforening i det kommende årti. Der er store opgaver på snart sagt alle områder: Internt i forhold til medlemmerne, i forholdet til de andre forbund og i det meget komplicerede spil om velfærdspolitikken, påpeger tre eksperter

Af Jens Nielsen, jni@sl.dk

Overskriften på denne artikel kan nogen måske genkalde sig fra tegneserien Asterix. Der er det en romersk militærkommando, hvor soldaterne fra en formation med front i fire forskellige retninger styrter fremad – oftest for at få tæsk af de gæve gallere.

Samme kommando kan – forhåbentligt med bedre resultat – råbes ud over fagbevægelsen i de kommende år.

For bevægelsen skal både udvikle viden, styrke medlemmernes faglige identitet, holde fast i de traditionelle værdier, møde medlemmerne som individer ude på arbejdspladserne, og spille med i det yderst komplicerede politiske spil om velfærdsstatens udvikling.

Sådan lyder i hvert fald budskabet fra tre forskellige eksperter, der fra hver deres synsvinkel her kommer med bud på de udfordringer, fagbevægelsen og især velfærdsforbundene med medlemmer i velfærdens frontlinie, står overfor.

Ove Kaj Pedersen, professor ved CBS, er først og fremmest en kender af de politisk-strukturelle ændringer. Han peger på, at denne del af fagbevægelsen i den grad er blevet til en brik i det politiske spil og derfor må lære at agere i den sammenhæng. Og det betyder blandt andet at acceptere at tænke mere langsigtet end forbundenes

medlemmer er vant til. Og at sidde tættere på ledelsen og arbejdsgiverne i det daglige, end det har været normalt.

Steen Scheuer, professor ved SDU, har gennem en årrække forsket i fagbevægelsen og arbejdsmarkedsforhold. Han mener, at fagbevægelsen må tage en række dogmer op til overvejelse, hvis man vil være i stand til at forsvare sine medlemmers interesser. Det gælder blandt andet modellerne for løndannelse, hvor forbundene efter hans mening må finde en ny balance mellem fællesskabet og en mere dynamisk og individualiseret model

Knud Lindholm Lau er kommunikationsrådgiver med speciale i organiserings-retorik – altså den måde et forbund kommunikerer med sine medlemmer på. Han var i 2007 medforfatter til bogen 'Organisering.dk', der handler om, hvordan fagbevægelsen kan organisere og fastholde sine medlemmer. Han understreger, at både fællesskabet og det enkelte medlems interesser skal tilgodeses, og at visioner, høj faglighed og gode tilidsrepræsentanter er afgørende for forbundenes indre sammenhængskraft.

Mange krukker – og en stemme

Ifølge Knud Lindholm Lau er der tre hovedudfordringer for forbund som Socialpædagerne: Fra den politiske front via privatiseringer og skærpede konkurrence-betingelser. Fra brugerne, som vil stille større krav. Og ikke mindst fra medlemmerne, der vil være stadigt højere kvalificerede og derfor i stigende grad føle sig fanget mellem resultatkrav og professionel etik.

– Styrken i et forbund som Socialpædagerne vil afhænge af evnen til at udvikle gode svar på de udfordringer, og som jeg ser det, må der være krukker på alle hylder, og alle grene i organisationer må være på – alle må have 'hands on', siger han.

– 'Krukkerne' betyder at der skal være umiddel-

bare fordele for alle inden for jeres arbejdsfelt ved et medlemskab: Mulighed for personlig og faglig udvikling, krisehjælp, indflydelse på demokratisk skabte overenskomster og gode visioner for både en faglig og en samfundsmæssig udvikling.

– Man må se i øjnene, at medlemmer er forskellige, og at de har forskellige behov igennem et arbejdsliv. På den anden side må man heller ikke glemme visioner og lukke sig om de individuelle rettigheder, bare fordi det er krisetider. Det er fristende at droppe visionerne ud fra noget, der ligner et neoliberalt synspunkt om at det enkelte medlem er det vigtigste, siger Knud Lindholm Lau.

Han peger også på, at medlemmerne vil have en faglig stemme:

– Socialpædagerne skal sammen med de andre social- og velfærdspolitiske organisationer blive en fast stemme i den sociale debat – ligesom DI, Finansrådet og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd er det i den økonomiske debat. De faglige organisationer skal byde sig til med faglig viden som udgangspunkt for debatten og de politiske beslutningsprocesser, mener han.

Fra realløn til livsindkomst

Hvis nogen var i tvivl, så viste sidste års overenskomstkonflikt til fulde, at overenskomst-forløbene og de politiske processer er blevet vævet grundigt sammen. Og det sætter fagbevægelsen i en ny situation.

Det siger professor Ove Kaj Pedersen, CBS, og han forklarer, at denne politisering af forhandlingerne på arbejdsmarkedet har baggrund i de strukturændringer, der er skyllet ind over det danske samfund i de senere år.

Men faktisk starter det helt tilbage i 1987, hvor den daværende regering under Poul Schlüter indgik en aftale med hovedorganisationerne på arbejdsmarkedet – den såkaldte Fælleserklæring: Her sagde parterne ja til at flytte fokus i overenskomsterne fra hovedsagelig at være på realløn til i høj grad at handle om andre goder.

– Det startede en proces, som har betydet, at overenskomsterne nu regulerer en stor del af velfærdsydelserne og -servicen. Organisationerne har med andre ord overtaget en del af rollen som velfærdsstatens forvalter, konstaterer Ove Kaj Pedersen.

– Overenskomsterne er i højere og højere grad gået fra at handle om reallønsfremgang til at dreje sig om barselsordninger, om pension og efteruddannelse. Lønspørgsmålet er med andre ord blevet koblet til livsindkomsten, og det gør samspillet mellem overenskomstforhandlinger og det politiske spil helt centralt. Den tendens vil blive forstærket over de kommende år – med Finansministeriet for bordenden, vurderer han.

– Som det tegner, vil selvstændigheden i overenskomstforhandlingerne forsvinde, forudsiger han.

Og yderligere får fagforeningerne en kæmpe-

stor opgave i forhold til medlemmerne:

– Situationen er jo den, at selvom strategien med at forholde sig til livsindkomsten er fornuftig, så tænker de fleste medlemmer ikke så langt – de vil se reallønsfremgang nu og her, og de skal overbevises. Det er en bevidstgørelsesopgave for fagbevægelsen magen til den, man løste i 1990'erne med afsæt i Fælleserklæringen.

Tættere på ledelsen – og hinanden

Når udviklingen tegner til at blive sådan, hænger det sammen med flere ting, påpeger Ove Kaj Pedersen. Ligesom fagforbundenes rolle er ændret, slår de strukturændringer, han taler om, igennem ude på arbejdspladserne:

– Den økonomistyring af institutionerne, vi har valgt, betyder, at medarbejderne er blevet trukket meget tættere på i ledelsen. Og det betyder, at faggrupperne kommer til at sidde ved samme bord, nemlig ledelsens – og ved det bord er det vigtigste, hvordan den fælles arbejdsplads overlever. Her bliver samarbejdet mellem faggrupperne afgørende, når man skal konkurrere, er mål for benchmarking, skal levere evalueringer osv.

Det vil sige, at tillidsrepræsentanternes rolle – og dermed forbundenes profil – på arbejdspladserne er under ændring. Hvor det før var – og er – medlemmernes arbejdsforhold, der har været TR-institutionens helt centrale opgave, så bliver det fremover mere som at ride på to heste.

Og det afspejler, at professionerne som sådan vil blive trængt, mener Ove Kaj Pedersen.

– Professionerne som sådan er under omlægning. Professioner grænser ikke længere op til hinanden – de lapper ind over hinanden, og forskellen mellem de klassiske professioner er blevet mere utydelige, siger han og peger på tendenserne inden for efteruddannelserne:

– De nye efteruddannelser, som betyder, at flere fagpersoner som socialpædager bliver ledere. Det kan være godt og nyttigt på mange måder, men det er med til at udvande professionsbegrebet, advarer han.

Mobilitet bliver afgørende

Det lyder måske drastisk, men det skal ses i sammenhæng med nogle helt overordnede tendenser i samfundet, siger Ove Kaj Pedersen:

– Vi har i mange år slået os på brystet af det, vi kalder flexicurity-modellen (den nordiske velfærdsmodel, hvor relativt høje offentlige forsørgelses-satser sammen med efter- og videreuddannelse og korte opsigelsesvarsler på en og samme gang sikrer borgerne økonomisk og sikrer mobilitet og fleksibilitet på arbejdsmarkedet, red.). Men i det videnssamfund, vi bevæger os ind i, bliver mobilitet det helt afgørende, vurderer han.

– Kravene til uddannelse vil vokse enormt. Viden vil være en helt central ressource, blandt andet fordi den er afgørende for den mobilitet, der vil være behov for på arbejdsmarkedet i videnssamfundet.

– Hvis visionerne, fagligheden og solidariteten ikke er bærende, så kunne man jo lige så godt vælge et forsikringssselskab mod arbejdsløshed og -skader.

Knud Lindholm Lau

Det kommer ikke først og fremmest til at handle om at holde folk på arbejdsmarkedet eller få dem tilbage, hvis de er ude – det handler om at få dem videre op ad læringstrappen:

– Mobilitet skal her forstås som smertefrie eller sømløse overgange mellem professionsuddannelserne: En socialpædagog skal kunne gå ind og fungere som lærer. Man skal kunne bevæge sig horisontalt, på tværs af uddannelserne. Men det gælder også vertikalt, så man uden problemer skal kunne gå fra en ungdomsuddannelse over en erhvervsuddannelse til en professionsuddannelse og til en videregående uddannelse. Det er klart, at i et sådant system vil hele billedet af en profession som jeres ændre sig, siger Ove Kaj Pedersen.

Og det bliver dyrt at etablere sådan et system:

– Det kommer til at koste en hulens masse penge. Vi ved, at der ikke er så meget mere at hente på skatten, og det betyder, at den enkelte skal til at finansiere sin egen fremtidige tilknytning til arbejdsmarkedet – lidt på samme måde, som vi har set på pensionsområdet med Arbejdsmarkedspensionerne og med de sundhedsordninger, der vinder frem. Og her gør fagbevægelsen klogt i ikke at være for kategorisk i afvisningen af alternative måder at finansiere medlemmernes fremtid på, vurderer han.

Indflydelse og begrænsning

Men hvor efterlader det så fagforeningerne? Hvor skal der så satses? Og er velfærds- og professionsforbundene blevet stærkere stillet via den øgede politiske opmærksomhed?

Ja, siger Steen Scheuer fra SDU – men det har også sin pris:

– Der sker en forskydning af tyngde fra industriforbundene til social- og funktionær-området. Det giver indflydelse, men det betyder også meget for den måde, man kan agere på: I jernindustriens dage var strejkevåbnet en klassisk måde at få del i profitterne. Men i manges øjne er det ikke legitimt at bruge, når det handler om skatteydernes penge, siger han som en kommentar til konflikten sidste år, hvor forbundene stod splittet omkring brugen af netop strejker.

– Det er meget mere blevet et spil om sympati, så hvis man vil have mere, skal begrundelserne være gode. Hvis socialpædagogerne vil gøre krav på større lønninger end for eksempel børnehavepædagogerne, skal der gode argumenter på bordet, siger Steen Scheuer.

At der trods utidig politisk indblanding med løfter i milliardklassen alligevel ikke blev flyttet afgørende rundt på midlerne, illustrerer ifølge Ove Kaj Pedersen hvordan styrkeforholdet er:

– Politisk var der i sidste ende ikke vilje til at ændre på tingene – og så blev det sådan. Der var det tydeligt, at politikerne havde førertrøjen. Nogle forbund valgte så at spille 'det gamle kort' og gå i strejke. Men det var lige så meget et spil for medlemmerne, for de forbund vidste jo også, at de måtte kæmpe på samspillets betingelser, og at det politiske lag og parterne må finde sammen om at sikre livstidsindkomsten, siger han.

Vil det ske igen? Steen Scheuer tror politikerne er blevet opmærksomme på, hvad den slags meldinger kan føre til.

– Selvom man aldrig kan vide i politik, så tvivler jeg på, at der kommer lignende udmeldinger. Men sker det, kan man på den anden side ikke

forlange, at medlemmerne skal være mere tilbageholdende end politikerne, konstaterer han.

'Os' mod 'os'

Til gengæld betyder de nye spilleregler ifølge Steen Scheuer, at forbundene kommer til gøre op med gamle dogmer internt – og kommer til at stå over for hinanden i kampen om lønsummen. Hvor det før var 'os' mod 'dem' – altså arbejderne mod kapitalen – så bliver det i de kommende år mere 'os' mod 'os' :

– Det danske aftalesystem er jo sådan et copy-paste-system: Den procent-stigning, den ene får, skal den anden også have. Men når der er knappe ressourcer, som der er i kommunerne, så skal der gode argumenter på bordet – både over for arbejdsgiverne og i forholdet til de andre forbund, siger Steen Scheuer.

– Det betyder, at skal socialpædagogerne have mere, skal I ikke bare overbevise arbejdsgiverne. I skal også overbevise de andre forbund – og det er op af bakke, konstaterer han.

– Hvis I mener, I skal have noget ekstra, så skal der altså andre dimensioner ind – eller med andre ord: Hvis I vil have noget ekstra, så skal I yde noget ekstra.

Ligesom Ove Kaj Pedersen advarer han mod kategoriske afvisninger af denne eller hin model.

Steen Scheuer mener, at forbundene må være parate til at tage en række ting op til revision.

– Forbundene må overveje, hvad der bedst kan

trække medlemmerne op. Større lønstigninger må 'kamoufleres', og her kan man måske skæve til det private område, hvor der for eksempel i DA-regi er en helt andet billede og dynamik.

Han peger på den centrale løndannelse og lønrelationerne som en af de ting, der skal tages op til overvejelse til fordel for en mere dynamisk og decentral løndannelse.

Men spørgsmålet er selvfølgelig, om fagbevægelsen er parat til at tage det spring. Det er jo en opvejning af, hvad fællesskabet kan bære, konstaterer Steen Scheuer.

Identitet og bytteforhold

Men en ting er lønnen. Hvad med den faglige identitet?

Her mener Ove Kaj Pedersen, at forbundene står over for en stor opgave:

– Det har været et rigtigt valg at satse på den faglige identitet som et omdrejningspunkt, men man kan vanskeligt på samme tid holde fast i billedet af for eksempel en socialpædagog som én, der er og bliver socialpædagog, samtidig med at man arbejder for livslang læring og videreuddannelse og sidder med ved ledelsens bord og indgår i økonomistyring. Det bliver en meget svær balance, siger Ove Kaj Pedersen.

Steen Scheuer fastholder, at tingene kan kombineres:

– Der er ikke en modsætning. Da de faglærte i sin tid dannede fagforeningerne, var det jo med to

Hvad bliver efter din mening den største udfordring for fagbevægelsen og Socialpædagogerne i de kommende ti år?

Hvordan synes du, forbundet skal forholde sig i ressourcekampen med andre forbund, som den bliver beskrevet i denne artikel?

Hvor synes du, Socialpædagogerne skal satse mest i de kommende ti år? På den faglige udvikling? På den politiske indflydelse? På medlemsservice?

Deltag i debatten på

www.socialpaedagogen.dk

formål: At kæmpe for de faglige arbejdsforhold og at oppebære de faglige standarder. Og på den led skal I jo være et tilbud om at kunne fastholde og videreudvikle fagligheden – der, hvor man er med, hvis en 'rigtig' socialpædagog.

Både han og Ove Kaj Pedersen peger på opkvalificering som en oplagt måde at forbedre bytteforholdet:

– Her må I være klar til at lytte til arbejdsgiverne og være forberedt på, at arbejdsgiverne vil have opkvalificering i den høje ende – altså på leder-niveaulet.

Og det gælder altså om ikke at sakke agterud i forhold til de andre professionsforbund, siger Steen Scheuer.

Og han opfordrer til, at man ikke overser værdien i det 'træk i skorstenen', som opkvalificering af og højere lønninger til lederne giver: De trækker andre medarbejdergrupper med opad.

Plads til visioner

Knud Lindholm Lau understreger, at de faglige visioner skal være på plads:

– Hvis visionerne, fagligheden og solidariteten ikke er bærende, så kunne man jo lige så godt vælge et forsikringsselskab mod arbejdsløshed og -skader. Og jeg tror ikke, man skal undervurdere medlemmernes behov for og lyst til at tale visioner. Medlemmerne vil gerne have fagligt udsyn og fokus på faglig udvikling – både for den enkelte og for faget, siger han.

Og i det hele taget skal fagbevægelse hæge om sin samfundsmæssige rolle og betydning, siger Knud Lindholm Lau:

– Tag for eksempel TR-systemet: Det er et helt unikt system, som ikke har sin lige andre steder i det danske samfund – hverken i idrætsorganisationerne eller i medlemskabet af Brugsen. Her mener jeg, at forbundene har en meget stor ledelsesopgave med at pleje og udvikle TR-korpset.

Det skal ske ved uddannelse og gennem forbundenes fysiske tilstedeværelse på arbejdspladserne og i medlemmernes liv. Af mange grunde:

– Det her handler jo ikke kun om forbundenes overlevelse. Det er en central folkelig opgave at fastholde det politiske liv, fagbevægelsen er et udtryk for. Det er det sidste sted, det folkelige politiske engagement for alvor kommer til udtryk.

– Det danske aftalesystem er jo sådan et copy-paste-system: Den procent-stigning, den ene får, skal den anden også have. Men når der er knappe ressourcer, som der er i kommunerne, så skal der gode argumenter på bordet – både over for arbejdsgiverne og i forholdet til de andre forbund.

Steen Scheuer

På www.socialpaedagogen.dk kan du finde et interview med Knud Lindholm Lau bragt i forbindelse med udgivelsen af 'Organisering.dk' – skriv hans navn i søgefeltet øverst på siden.

Pas på fællesskaberne

Udviklingen de senere år inden for LO og KTO viser, at fællesskabet har det hårdt. Måske så hårdt, at det kan ende med, at nogen går solo, siger Socialpædagogernes formand

Af Lone Marie Pedersen, lmp@sl.dk

Det er ikke kun et mellemstort forbund som Socialpædagogerne med sine godt 34.000 medlemmer, der bliver stærkere af at stå sammen med andre. Det gælder også de store.

Forbundsformand Kirsten Nissen, Socialpædagogerne, der i dag er hovedtaler ved første maj-arrangementet i Holbæk, advarer mod at nedbryde fællesskaberne i fagbevægelsen. Der er brug for sammenhold.

– Fagbevægelsen befinder sig i dag et sted, hvor det er vigtigt, at vi ikke tager fællesskaberne for givet. Vi skal overveje, hvorfor vi er med. Det gælder både de store fællesskaber i LO og i KTO. Og det gælder de mindre fællesskaber.

Kirsten Nissen trækker en linie over til de erfaringer, Socialpædagogerne har med fællesskaber og nævner den stærke repræsentation, de har opnået i MED-udvalgene i de nye kommuner. Både lokalt og centralt i organisationen er der blevet arbejdet hårdt på, at Socialpædagogerne var med lige fra starten. Og det er lykkedes.

– Vi har virkelig fået os centralt placeret i de kommunale fællesskaber. Det er flot. Det viser, at vi som faggruppe er respekteret, og at vi er gode til at arbejde i fællesskaber.

Herfra bevæger Kirsten Nissen sig tilbage til fagbevægelsens situation i dag og advarer mod at undergrave fællesskaber, som i sin tid blev opbygget, fordi de er til gavn for medlemmerne.

– Man skal være klar over, hvad vi gør, når fællesskaberne enten bliver nedbrudt eller svækket. Og man skal også overveje, om der kan sættes noget andet i stedet.

Dette er ikke sagt, fordi Kirsten Nissen melder sig ind i hylekoret, der mener, at solidariteten er død og erstattet af individualiteten, hvor enhver kun tænker på sig selv og vil klare sig uden fællesskabet. Tværtimod forholder det sig lige modsat, siger hun.

– Jeg er fuldstændig overbevist om, at solidaritet og fællesskab har særdeles stor betydning for os alle. Selv om de strukturer, vi har i dag, er lidt mere uoverskuelige og bevægelige end tidligere, er det vigtigt for os alle, at vi har holdepunkter.

Og i Kirsten Nissens optik betyder det ikke, at vi skal tilbage til fordums tider, hvor man kunne slå op i en manual eller bog og se, hvordan en lønkamp skulle føres. Det hører fortiden til.

– Jeg taler om, at vi skal være en klog og reflekterende fagbevægelse. Lig med den måde, som medlemmerne arbejder på, og vi skal arbejde på at få anbragt vores strategiske mål for både ansættelsesforholdene og faget så centralt som muligt.

Herefter konstaterer formanden med den største selvfølgelighed:

– Det er også det, vores medlemmerne forventer af os.

Vil ikke fællesskabet

Udviklingen de senere år inden for LO og KTO viser, at fællesskabet har det hårdt. Måske så hårdt,

– Hvis den danske model bliver ødelagt, bliver vi nødt til at sikre vore medlemmer bedre. For eksempel ved, at de får et længere opsigelsesvarsel. Det er ærgerligt for alle parter, for netop fleksibilitet, som andre lande misunder os, er rigtig godt for udviklingen af det danske arbejdsmarked.

Kirsten Nissen

at det kan ende med, at nogen går solo. Det problem optager Kirsten Nissen en del:

– For eksempel havde vi i LO-familien svært ved at finde fælles fodslag, og det endte – som alle ved – med, at formanden for FOA, Dennis Kristensen, afslog at repræsentere LO-fællesskabet i KTO's forhandlingsudvalg.

– Jeg er nervøs for, at nogle vil bryde de faglige fællesskaber ved at melde sig ud og gå enegang. Selv om et par organisationer ud fra et øjebliksbillede opfatter sig selv som stærke nok til at gå alene, så holder det ikke i det lange løb. Jeg er ikke et øjeblik i tvivl om, at de bedste resultater opnås i fællesskabet, siger Kirsten Nissen.

Det kan kun gå for langsomt

Herefter vender Kirsten Nissen blikket mod regeringen og efter hendes opfattelse kan det ikke gå hurtigt nok med at få den skiftet ud. Den har intet gjort for fagbevægelsen og fællesskabet. Tværtimod.

Selv om regeringen i alle skåltalerne – ikke mindst i udlandet – berømmer den danske model, hvor arbejdsgivere og lønmodtagere forhandler sig frem til forholdene på det danske arbejdsmarked, så ser virkeligheden helt anderledes ud, mener Kirsten Nissen.

Regeringen har ingen problemer med gang på gang at træde den danske model under fode og lave regler, hvor den ikke engang – stik mod tidligere tiders praksis – gider inddrage parterne, før

den gennemfører ændringer på arbejdsmarkedet.

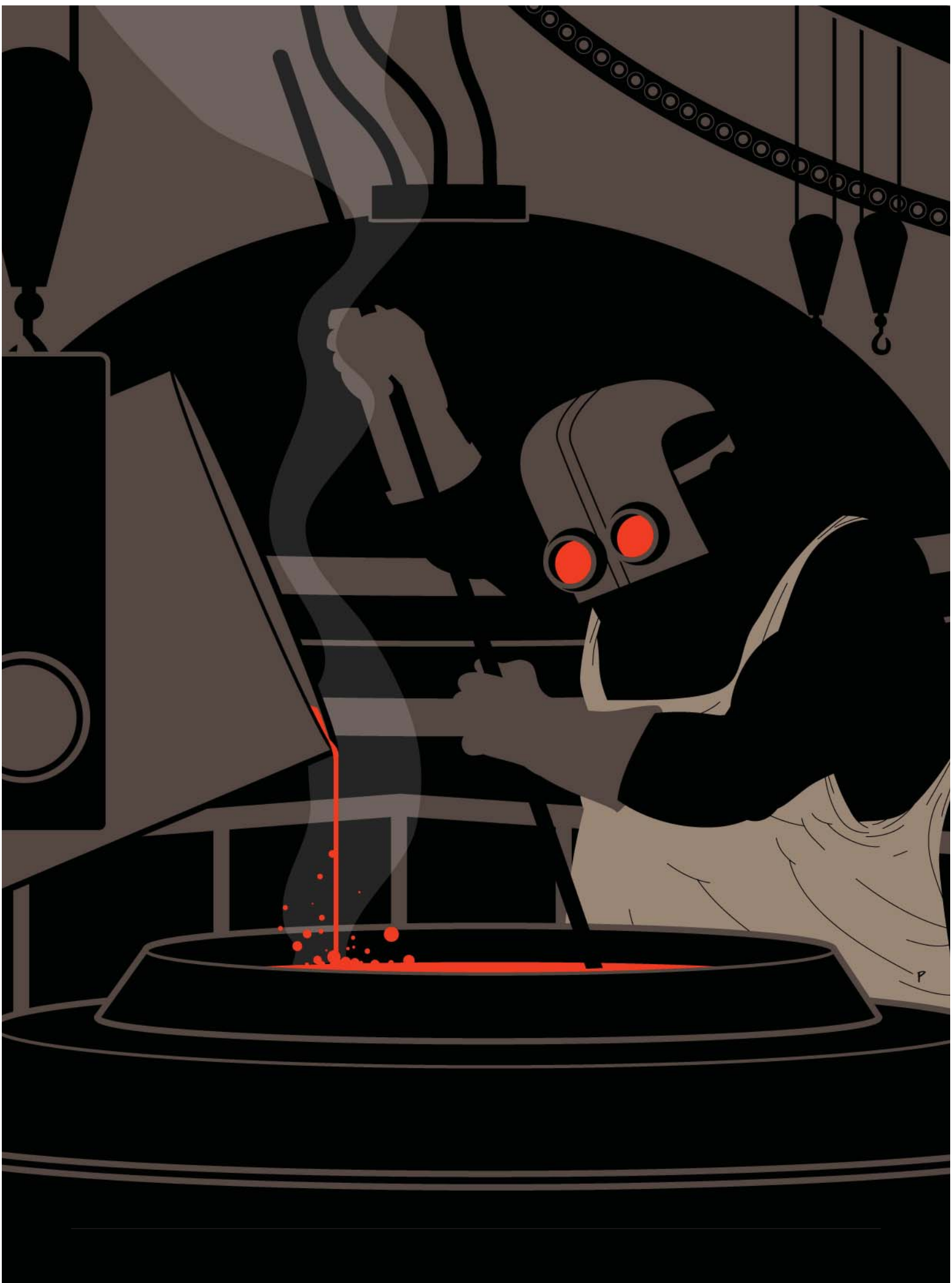
– Senest vedtog regeringen som et diktat, at kommunerne fremover skal tage sig af at anvise ledige arbejde, og den beslutning blev truffet på trods af advarsler fra både LO og DA, siger Kirsten Nissen.

Eneste svar på den udvikling er ifølge hende, at organisationerne indbyrdes står sammen om at forhindre forringelserne. Og at de står sammen med arbejdsgiverne, der heller ikke ønsker at se den danske model skudt i grus.

– Vi skal ikke have fastsat vores løn af en lov, som regeringen vedtager. Det er arbejdsmarkedets parter, der forhandler det på plads, og vi må stå sammen om at beskytte den danske model, siger Kirsten Nissen.

Organisationernes svar på de forringelser er ifølge Kirsten Nissen, at fleksibiliteten på det danske arbejdsmarked, blandt andet korte opsigelsesfrister, forsvinder, fordi netop fleksibiliteten er tæt forbundet med a-kassesystemet og den danske model.

– Hvis den danske model bliver ødelagt, bliver vi nødt til at sikre vore medlemmer bedre. For eksempel ved, at de får et længere opsigelsesvarsel. Det er ærgerligt for alle parter, for netop fleksibilitet, som andre lande misunder os, er rigtig godt for udviklingen af det danske arbejdsmarked, siger Kirsten Nissen.

JØRGEN !
Det er din kone, hun
siger at de konflikter.
Du skal hente
ungerne inden tre!

‘...og så noget med faget, altså’

Tryghed, støtte og viden. Det vil tre unge, næsten færdiguddannede kvinder fra Randers have ud af at melde sig i a-kasse og fagforening

Af Hanne Sørensen Smith, redaktionen@sl.dk

Flere af dem arbejder allerede i branchen ved siden af studiet, og mange af dem er i fuld gang med at søge fast job. Mellem 10. og 12. juni springer de nemlig ud som 40 nyuddannede fra VIA University College, Pædagoguddannelsen i Randers.

Lige her til formiddag har de fået godkendt deres problemformuleringer til bachelor-opgaverne, og lige nu lytter 17 kvinder og tre mænd til gode råd om tiden efter. De spørger og får svar fra Britt Kristensen og Lone Degn, der cirkulerer omkring den bærbare indhold af power points i den ene ende af klasseværelset.

De to unge kvinder repræsenterer Socialpædagogerne og BUPL, og med sig har de kolleger fra A-kasserne, Ulla Hansen og Ove Hansen. Lidt senere kommer oven i købet en faglig sekretær fra BUPL Østjylland.

Oplysningstiden, hvervetiden er inde. Der er kompetente svar på usikre spørgsmål, der er sandwiches og vand, og der er en gratis måned i fællesskabet til den, som vinder lodtrækningen blandt de udfyldte indmeldelser.

Solidaritet. Lone Degn fra BUPL nævner ordet, da hun undervejs opsummerer fordele ved at være med i et forbund og en A-kasse. De fælles power points er udformet til individet, den enkelte. What's in it for me? Solidaritet. Den vigtigste

overligger til alt det andet – i hvert fald historisk set. Men hvad siger tre unge, næsten færdiguddannede pædagoger til det?

1. maj er passé

– Skal I fejre 1. maj?

Rikke Daugaard Møller Jensen, 27 år:

– Vi skriver bachelor til den tid. Før fik vi fri i folkeskolen og skulle op og se, hvad der skete på Skovbakken. Men det var så uinteressant, så politisk. Nu har jeg større forståelse for samfundet og kan nok finde ud af at lytte lidt efter talerne. Men egentlig synes jeg, 1. maj er passé. Jeg har det lidt ligesom med Valentinsdag – uf. Altså, man skal da kæmpe hver dag.

Line Ravn, 24 år:

– Jeg har været til 1. maj, men ikke af 'rigtige' 1. maj-grunde. Nu vil jeg ikke lukke af for viden og debat. Måske vil jeg prøve igen, hvis der er en interessant taler.

Annette Olesen, 22 år:

– For mig betød 1. maj en halv fridag med øl på Skovbakken, så jeg var der også af andre grunde, som Line siger. Min mor sagde, jeg ikke måtte gå derop. Jeg har ikke brug for at prøve det mere.

– Hvilken farve har en fagforening?

Rikke:

– Jamen, den skal være rød. Men måske er det en god idé at blande blå og rød fremover.

– Hvorfor har I valgt uddannelsen til pædagoge?

Rikke: – Jeg arbejdede først i en boghandel i tre år. Men jeg har altid tænkt på at blive pædagog. Som yngre havde jeg gymnastikhold med børn. Jeg ser det som et kald.

Annette: – Jeg begyndte her næsten direkte efter gymnasiet. Jeg ville noget med mennesker og have grundlæggende viden om unge, misbrugere, specialområdet. Jeg ser det også som et kald.

Line: – Jeg var ude et halvt års tid efter gymnasiet. I en brainstorm kiggede jeg så på mine kompetencer. Det er noget med dialog og relationer.

– *Hvor skal I arbejde?*

Rikke: – Jeg synes, jeg er i et dilemma. Jeg regnede helt sikkert med børnehaven. Men sådan har jeg det ikke mere efter praktikken. Jeg søger i normalområdet nu. Jeg vil gerne have mere livserfaring, inden jeg senere søger over i specialområdet.

Annette: – Jeg synes, det er svært at vælge.

Først handler det om at være pædagog i stedet for studerende. Og så handler det om at få prøvet alt det af, jeg har lært.

Line: – Jeg vil være på specialområdet som familiekonsulent. Men det er nok lidt svært at blive som nyuddannet. Der kan gå tid, før drømmejobbet kommer.

Britt Kristensen, der sidder i SL Østjyllands bestyrelse og i forbundets hovedbestyrelse, bryder ind:

– Jeg synes, det lyder som om I føler jer godt rustede til arbejdsmarkedet. Er det rigtigt forstået?

Rikke: – Ja, især efter sidste del af uddannelsen. Problemet er at finde kombinationen mellem sig selv og en arbejdsplads.

Annette: – Det skifter lidt. Der ligger en identitet i at være studerende, som jeg har været altid.

Nu skal jeg ud på vippen og nå målet. Jeg har øvet mig. Kan jeg så? Jo, jeg skal nu nok finde ud af at bruge de værktøjer, jeg har fået.

Viden er nødvendig

– *Hvorfor melder I jer ind i en A-kasse og en fagforening, og hvad vil I have?*

Rikke: – A-kassen giver mig tryghed, hvis jeg er på vaktende grund rent jobmæssigt. Fagforeningen kan løse problemer. Måske er jeg autoritetsetro, men nogen brænder jo for det og har sat sig ind i tingene for mig. Og så noget med faget, altså. Hvad står vi for? Har vi samfundets anerkendelse? Den er der jo af og til, den der: Pædagog – hvor svært kan det være? Nå jo, og så muligheder for efteruddannelse. Man bliver lidt af en fagidiot hurtigt. Viden er nødvendig.

Annette:

– I A-kassen får jeg penge, hvis jeg er uheldig at stå uden arbejde. Fagforeningen kan jeg bruge, hvis der opstår behov for støtte. Og så tror jeg, det er noget med identitet. Hvem er jeg arbejdsmæssigt, og hvad vil jeg? Jeg kan få nye ideer derfra. Som medlem af Pædagogstuderendes Landsammenslutning får jeg Børn & Unge og Socialpædagogen. Bladene ligger derhjemme, og jeg læser dem faktisk og lærer noget. Jeg har brugt artikler i vejledning, i praktik og til opgaver om samfundsmæssige problemer. Der er simpelthen ny viden at hente.

Line: – Jeg finder sikkerhed i A-kassen, og fagforeningen er der, hvis jeg har behov for rådgivning. Og fagligt set sker der jo hele tiden udviklinger af pædagogik, som det er godt at følge med i.

– *Vi I have andet, altså rabatter og den slags?*

Annette: – Et forbund tilbyder vel andre ting for at gøre sig attraktiv for medlemmerne. Men det er da godt med billige forsikringer.

Rikke: – Selvfølgelig er jeg interesseret i at spare penge. Men jeg ser det som en bonus. En fagforening skal vælges på grund af karrieren, professionen. Jeg føler, jeg får noget tilbage.

Annette: – Jeg har faktisk hørt, at det kan være svært at få job, hvis man ikke er medlem af enten Socialpædagogerne eller BUPL.

Ikke nogen nem sag

– *Hvad tænker I om velfærdssamfundet?*

Rikke: – Jeg tænker, at med vores profession har vi et ansvar for, at der er velfærd – især på specialområdet. Vi er talerør for de svageste. Vi har kompetencerne og kan sætte os ind i deres situation – og ytre os om det.

Line: – Jeg tænker på muligheder for alle, på hjælp og støtte til alle.

Annette: – Der skal være plads til de svageste, misbrugerne for eksempel, selv om de ikke bidrager til samfundet. Ingen må tabes.

Rikke: – Men der er ikke penge nok. Samfundet vil godt rumme, men har ikke råd. Vi lægger ryg til, men det er højere oppe, den slags bestemmes.

– *Hvad kan gøres bedre?*

Rikke: – Giv os flere penge og muligheder. Men det er ikke nogen nem sag.

Annette: – Vi vil ikke betale mere i skat, men gerne have flere penge, flere pædagoger, mere i løn. Jeg ville føle, jeg stjal, hvis jeg fik noget fra andre områder.

Line: – Jeg tænker nogle gange på pengene til kunst og kultur. Selvfølgelig skal der også være penge til det. Men jeg tænker for eksempel på 'Hundelorten' her i Randers. Det var vist meningen, man skulle kunne bruge den til noget, men den står da tom. Måske er det vigtigere at bruge penge på mennesker. ('Hundelorten' er den folkelige betegnelse på en snoet bygnings-skulptur i røde teglsten på Vestervold udført af Bjørn Nørgaard. Red.)

– *Da jeg var i jeres alder gik jeg ind for, at vi skulle bruge bevillingerne til militæret til andre og mere fornuftige formål. Kender I den tanke?*

De tre unge kvinder ryster deres hoveder og synes ikke, tanken er relevant. Der kan hurtigt ske noget, mener de, og en af dem gyser lidt. Tænk bare på Muhammed-tegningerne – og Afghanistan. Og så har militæret mange former for uddannelse, og det er utrolig spændende at blive soldat, fortæller de.

Råbet nede fra gården afbryder os. Rikkens bachelor-kammerat vil ikke vente længere. Der skal studeres færdig. Og så skal der arbejdes. Ledighed bliver ikke noget alvorligt problem for de 40 nye pædagoger fra VIA University College i Randers. ■

IB-K

GLOBALE STEMME

María José vil bygge broer

AIEJI 2009

I maj 2009 samles socialpædagoger fra hele verden til AIEJI-kongres i København under temaet 'Socialpædagogen i en globaliseret verden'. Frem mod kongressen vil Socialpædagogen med jævne mellemrum præsentere en Global Stemme – et lille portræt af en socialpædagog og hendes/hans arbejde et eller andet sted på kloden. Læs mere om AIEJI-kongressen på www.aieji2009.dk. Her finder du også Socialpædagogens temanummer om kongressen.

María José Calderón arbejder for at skabe forbindelser mellem udsatte grupper og det spanske samfund. Hun er også fagligt aktiv og har som mål at skabe en fælles platform for europæiske socialpædagoger. Og nå ja, så starter hun også sin bryllupsrejse med at tage på AIEJI-kongres...

Tekst og foto: Petrine Leweson, redaktionen@sl.dk

Hun er den eneste i Zaragoza, der som socialpædagog arbejder på byens museer. Hun bliver formodentlig den første kvindelige repræsentant for Spanien i AEJIs bestyrelse. Og så er hun nok den eneste deltager, der fejrer sine hvedebrødsdage på AIEJI-kongressen.

María José Calderón er en kvinde med mange jern i ilden og ét brændende ønske: Hun vil bygge broer – på flere niveauer. Et ønske, som kommer til udtryk såvel professionelt som privat.

Selv fattede hun interesse for det sociale arbejde mens hun var ansat i sin første stilling på et aktivitetscenter for ældre i Zaragoza i det nordøstlige Spanien.

– Her fik jeg øjnene op for den kompleksitet, der præger området, og blev hurtigt udnævnt som tillidsrepræsentant for mine aragonesiske kolleger, fortæller hun.

Den spanske uddannelse til 'social educator' – altså socialpædagog – blev først etableret i 1991. De, som indtil da havde arbejdet på området, kunne i en overgangsperiode opnå status som socialpædagoger.

Derfor har María José og mange af hendes kolleger meget forskellige uddannelsesbaggrunde. I

María José Calderóns tilfælde en titel i Occupational Therapy fra Zaragoza Universitet.

Til hverdag arbejder hun lokalt med at bygge bro imellem Aragons marginaliserede grupper og det øvrige aragonesiske samfund.

Sideløbende dedikerer hun en stor del af sin fritid til internationalt arbejde med henblik på at bygge bro mellem europæiske socialpædagoger.

Også privat bygger María José Calderón broer – som for eksempel når hun den 2. maj, to dage inden kongressen i København, gifter sig med sin kæreste gennem fire år, Miguel Angel.

En kulturel edukatør

María Jose Calderón er ansat som 'social edukatør på museer og udstillinger' i Zaragoza Kommune. Et job, der ikke er af traditionel socialpædagogisk karakter – sådan i dansk betydning.

Som en blanding af historisk formidler og kulturel edukatør benytter hun i sit daglige arbejde kultur, kunst og historie til at skabe dialog om vigtige og ofte følsomme temaer som er forbundet med grundlæggende samfundsværdier.

I modsætning til mange af sine kolleger inden for faget har María José Calderóns jobprofil en forebyggende karakter. Hun arbejder med grupper som befinder sig i risikozonen for at 'køre skævt'. Hendes arbejde er inspireret af Ezequiel Ander-Egg, som slår til lyd for at bruge byen som edukativ ressource, og bygger på en overbevisning om, at man via en bevidstgørelse, refleksion, italesættelse og debat kan 'bekæmpe' fremmedgørelse og marginalisering.

På den led afspejler hendes arbejde også den rivende udvikling, der er sket i Spanien gennem de seneste 30 år.

– Efter Franco er der sket en decentralisering, som blandt andet betyder større lokale kompetencer og flere økonomiske midler i de enkelte regio-

ner og kommuner. Det gør det muligt at komme tættere på borgerne og finde ud af, hvilke behov hver især har, fortæller hun.

Og netop denne skræddersyning er ifølge María José Calderón afgørende for om det lykkes at overbevise for eksempel de grupper, hun arbejder med, om at kulturen har en vigtig rolle i vores hverdag – og dermed styrke fællesskabet.

– Kulturen beskriver de værdier, vi bygger vores samfund omkring, gør os i stand til at sammenligne os med andre og acceptere forskelle, noget som er essentielt for at kunne 'leve sammen', fastslår hun.

Måltrettet formidling

María José Calderón er tilknyttet fem af byens museer, som hun bruger aktivt i formidlingsarbejdet. Målgruppen varierer og kan være alt fra mennesker med handicap, immigranter til studerende på universitetsniveau og undervisere, som ønsker at lære, hvordan man præsenterer ideerne og får sat gang i en debat.

– Jeg arbejder måltrettet med sanserne, fordi jeg mener, at det at kunne opfatte verden fra forskellige perspektiver, giver os mulighed for at få et større kendskab til den kultur, vi er del af, og dermed medvirke til en større social inklusion.

María José Calderón

Inden en formidlingssession mødes María José Calderón typisk med den ansvarlige for den besøgende gruppe for at spore sig ind på gruppens behov og på den måde tilpasse og målrette ruten og temaerne til brugergruppen. Denne tilpasning til hver enkelts behov kræver, at hun er åben og omstillingsparat.

– Det er for mig en af de største udfordringer i mit daglige arbejde og samtidig det der gør hver dag til en lærerig oplevelse, siger María José Calderón.

– Med udgangspunkt i noget konkret bygger jeg bro til noget billedligt for på den måde at belyse forskellige forståelser og opfattelser, fortæller hun om det gennemgående i sit arbejde:

– Jeg kan for eksempel præsentere en gruppe unge immigranter for de arkæologiske rester og rekonstruktionen af et romersk teater og introducere dem til dets traditioner. Så spørger jeg dem, hvor de tror, kvinderne var placeret i de romerske teatre. De fleste gætter på de NÆSTbageste rækker – i den formodning at slaverne var placeret på de

BAGESTE rækker. De bliver altid overrasket, når jeg afslører, at ugifte kvinder havde lavere status end slaver. På den måde får vi lejlighed til at tale om kvinders rolle gennem tiden og ikke mindst i de forskellige samfund nutildags, fortæller María José Calderón.

I formidlingssituationer med fysisk eller mentalt handicappede arbejder María José Calderón med brugernes fysiske og kognitive evner.

– Jeg arbejder målrettet med sanserne, fordi jeg mener, at det at kunne opfatte verden fra forskellige perspektiver, giver os mulighed for at få et større kendskab til den kultur, vi er del af, og dermed medvirke til en større social inklusion, fortæller María og tilføjer:

– For eksempel bruger jeg ofte skulpturer i min formidling med synshandicappede fordi vi på den måde for lejlighed til at arbejde med rum som begreb.

Historien som spejl

Selvom María José Calderón erkender, at den katolske ideologi fortsat har indflydelse på det sociale arbejde, mener hun, at den er langt mindre paternalistisk end tidligere: Kommunikationen med marginaliserede grupper har udviklet sig fra belærende envejskommunikation til at være en opmunttring til dialog og en oprigtig interesse i at lære af 'den fremmede kultur'.

– I dialogen med de forskellige brugergrupper opsøger jeg elementer, som giver anledning til at dele anskuelser. I en by som Zaragoza, som har været under først romersk, siden muslimsk og derefter jødisk herredømme, er der nok at tage fat på.

Nogle meter under hvad der i dag opfattes som centrum, kan man besøge det oprindelige romerske forum, som i første omgang udgjorde samlingsstedet for byens handlende og siden hen også blev centrum for politisk aktivitet. Her plejer María José Calderón gerne at indlede en dialog omkring politik – den daværende såvel som den nuværende. Dialogerne kan tage udgangspunkt i alt fra gastronomi over musik og teater til hygiejne.

– Historien har den kvalitet at den giver os lejlighed til at spejle os. Det er vigtigt at vide, hvor vi kommer fra for at vide, hvor vi skal hen, og det gælder både hver enkel af os såvel som det gælder samfundet som helhed. Det er denne bevidstgørelse, jeg arbejder på at øge, fortæller hun.

Socialpolitik – og fagpolitik

Også i sin fritid bygger María José Calderón broer. Gennem det faglige forbund CEES Aragón arbejder hun og hendes kolleger for at varetage Aragóns socialpædagogers og fagets interesser eksempelvis ved at tilbyde fagligt fællesskab, en jobbørs, mulighed for at indgå i faglige netværk samt ved at arbejde for udvide det socialpædagogiske arbejdsfelt.

På trods af en ellers velvillig socialistisk rege-

ring er det sociale område påvirket af økonomisk krise, øget immigration og en stadig stigende arbejdsløshed, hvilket kombineret med et næsten uændret budget medvirker til en forringelse af arbejdsvilkårene for landets socialarbejdere.

María José Calderón, som i sit formidlingsarbejde på museerne ikke selv beskæftiger sig med de mest marginaliserede grupper, mærker primært krisedønninger i sit frivillige arbejde i CEES Aragón.

– Det er mærket af, at mine kolleger har mindre overskud til det frivillige arbejde. Det har påvirket kvaliteten af vores tværgående arbejde, konstaterer hun.

Fælles europæisk platform

I en større sammenhæng arbejder María José Calderón – som formodentligt fremtidigt hovedbestyrelsesmedlem i AIEJI som repræsentant for fællesrådet for de spanske fagforbund på det sociale område – for at skabe en fælles europæisk platform som vil gøre det muligt at øge mobiliteten og fællesskabet mellem Europas socialpædagoger.

– Med en fælles platform kan vi øge mulighederne for at dele praktiske erfaringer med kolleger i andre lande, og det ser jeg som noget helt centralt for at kunne forbedre vores forståelse og kvaliteten af vores daglige arbejde, siger hun.

Hendes personlige bidrag tager, siger hun, udgangspunkt i nysgerrighed:

– Eftersom jeg er ret god til engelsk og tysk, tænkte jeg, at det kunne være interessant at udvide mit kendskab til den sociale virkelighed i andre lande og på den måde bidrage til et fremtidigt professionsforbund og derudover med afsæt i mit arbejde i CEES Aragón samt forbundenes hovedbestyrelser at hjælpe til at sprede viden omkring vores fags vilkår i Spanien, fortæller María José Calderón.

Et af hendes store håb til AIEJI-kongressen er at kunne indlede forhandlinger om grundlaget for en sådan fælles europæisk platform for socialpædagoger, som skal gøre det nemmere at bruge at sin uddannelse i andre europæiske lande.

Og så ser hun frem til feltbesøget hos TV-Glad, hvor hun håber at få lejlighed til at stille idemaergerne et par spørgsmål.

– Projektet vækker min interesse fordi det på en nytænkende måde samtænker de forskellige medier og de handicappedes ressourcer, fortæller María José Calderón.

Nå ja, så er det lige det med brylluppet: Den 2. maj siger hun som nævnt ja til sin kæreste og efter et smut omkring AEJI-kongressen – hvor hun også skal holde oplæg om sit arbejde – sætter hun kurs mod Japan for at fejre resten af sine hvedebrødsdage. ■

BØGER

Redigeret af Lone Marie Pedersen

Skolen og de udfordrende elever – om forebyggelse og reduktion af problemadfærd

Af Terje Overland

Denne bog er en del af Dafolos serie "undervisning og læring", der tematiserer forholdet mellem undervisning og læring. Seriens øvrige udgivelser hedder "Hvad ved I om god undervisning" og "klasseledelse – magtkampe i praksis, pædagogik og politik." "Skolen og de udfordrende elever" viser gennem teori og praktiske eksempler, hvordan en helhedsorienteret tilgang kan gøre skolen i stand til at møde særligt udfordrende børn.

Bogen er skrevet af førsteamanuensis og autoriseret psykolog Terje Overland, der har erfaring fra sit arbejde som lærer i grundskolen og som underviser på forskellige uddannelser. Bogen henvender sig til undervisere og studerende på grund-, efter- og videregående uddannelse og til lærere og skoleledere.

Udkommet på forlaget Dafolo. 346 sider. 298 kroner.

Fortabt i skolen

Af Ross W. Greene

Endnu en bog for skolerne skal omtales i denne udgave af Bøger. Og emnet for denne bog er også børn med adfærdsmæssige forstyrrelser. Forfatteren giver bud på, hvordan man kan få børn med adfærdsmæssige forstyrrelser integreret.

Den amerikanske psykolog Ross W. Greene har udviklet en ny og anderledes pædagogisk metode til at hjælpe børn med adfærdsproblemer. "Samarbejdsbaseret problemløsning kalder" kalder forfatteren sin model, og hans grundantagelse er, at børnenes adfærdsmæssige udfordringer skyldes, at de ikke mestrer en række kognitive færdigheder og sociale kompetencer. Ved

at kortlægge de manglende færdigheder og derefter målrettet lære børnene at mestre dem eller kompensere for dem, ændres disse børns adfærd i løbet af kort tid mærkbar i positiv retning.

Udkommet på forlaget Pressto. 272 sider. 299 kroner.

Unge i mistrivsel – viden og metoder i arbejdet med udsatte unge

Redigeret af Laila Walther
Denne bog handler om alle de erfaringer, som oftest kun mundtligt fra medarbejder til medarbejder. Lederen af Døgntakten i København, Laila Walther, skriver således i forordet:

– Det har flere gange slået mig, at der findes mange og velafprøvede metoder, som hver eneste dag gør en forskel for unge, der har det svært. Meget viden lever kun mundtligt, og den viden, der er skrevet ned, tager ofte udgangspunkt i evaluering af et enkelt projekt.

Det skal denne bog rette op på ved at samle bidrag fra særdeles erfarne eksperter og praktikere, der skriver om etnicitet og mægling, piger og vold, misbrug, unge i politiske miljøer, unge og skolegang samt narrativitet og identitetsdannelse.

Bogen henvender sig både til de studerende på seminarierne og til praktikerne. Og politikere, kunne man føje til.

Udkommet på forlaget JuralInformation. 176 sider. 225 kroner.

Positiv psykologi

Redigeret af Anders Myszak og Simon Nørby

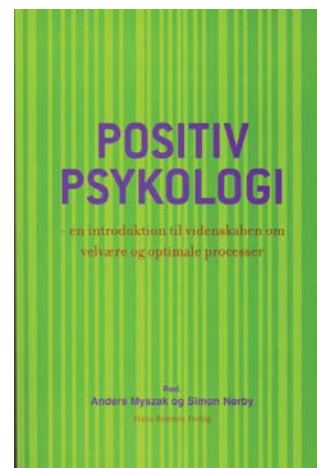
Denne bog behandler så stort et spørgsmål som, hvad der gør livet værd at leve, og hvordan man så kan leve et godt liv. Det har optaget forskere og store tænkere til alle tider. Lige fra Aristoteles i det gamle Grækenland og frem til i dag, hvor forskerne kalder det for "Positiv psykologi."

I bogen bliver den positive psykologi introduceret som videnskab og praksisfelt i et dansk perspektiv. Bogens mange forfattere beskriver blandt andet den positive psykologis historie, lykke, subjektiv velvære, positive emotioner, læring, klinisk psykologi og coachingpsykologi.

Positiv Psykologi opstod i USA og senere kom den til Europa, hvor det europæiske netværk for positiv psykologi "ENPP" blev dannet i 2001.

Bogen målgruppe er videregående uddannelser, efteruddannelse og praktiserende psykologer, som arbejder med positiv psykologi.

Udkommet på Hans Reitzels Forlag. 330 sider. 298 kroner.

PENSIONSKASSEN OG FINANSKRISEN

Berørt, men ikke rystet

Pensionskassen kom ud af kriseåret 2008 med et meget flot resultat, men er ikke upåvirket af krisen, fremgik det af årets generalforsamling

Af Kurt Ladefoged, kl@sl.dk

Har medlemmerne grund til at bekymre sig over deres pension i pensionskassen, her hvor finanskrisen har udviklet sig til en økonomisk krise?

Det spørgsmål stillede formanden for Pensionskassen for Socialrådgivere og Socialpædagoger, regionsformand Bent Hansen (S), da han indledte sin beretning på generalforsamlingen den 17. april. Og han gav selv svaret.

– Nej, er det korte svar. Tja, er det lidt længere svar, sagde Bent Hansen og begrundede i det efterfølgende begge svar.

– Årsagen til, at medlemmerne ikke umiddelbart har grund til at være bekymrede for deres pensioner, er, at pensionen er indrettet på at modstå finansielle kriser, som den vi oplever nu. Ordningen er bygget sådan op, at den udjævner de gode og de dårlige år og altså dermed sikrer en stabil udvikling af pensionerne.

– Og det er der en god grund til. Pensionen bør nemlig være en forudsigelig størrelse, hvor det ikke er den aktuelle stemning på finansmarkederne, der afgør, om et medlem har råd til at gå på pension. Man bliver 65 år, når dåbsattesten siger det. Den tager ikke hensyn til kurserne på verdens børser, sagde Bent Hansen.

Han mindede om, at pensionskassernes opbygning ofte står for skud, når afkastet på de finansielle markeder stiger. Så er

der meget fokus på, hvor stor en del af gevinsten, pensionskassen selv beholder. Den samme fokus er der ikke, når det går den modsatte vej.

– Men det er jo netop denne udjævrende faktor i pensionskassernes opbygning, der fungerer i en periode som den, vi gennemlever nu. Der tæres nemlig på de reserver, der er opbygget i bedre tider. Pensionskassen tager også penge i løbet af sådan en krise, men de pensionskroner, som sidste år stod på pensionsoversigten, står stadig ved magt, fastslog Bent Hansen.

Robust økonomi

– Pensionskassens økonomi er robust med tilstrækkelige reserver. Ifølge Finanstilsynets risikoscenarier om solvens er pensionskassen i grønt lys. Men, selv om pensionskassen er i grønt, er det ikke ensbetydende med, at pensionskassen er kommet uberørt gennem krisen. Vi er også ramt af nedturen i den internationale økonomi.

– Og selv om netop Pensionskassen for Socialrådgivere og Socialpædagoger i 2008 skabte et meget samlet flot resultat – formentlig et af de absolut bedste i den danske pensionsverden – ja, så er der i de kommende år stadig fokus på opbygningen af reserverne. Medlemmerne får de pensioner, der er meldt ud, men stigningen vil i en periode nok være begrænset. Fokus vil være rette mod at styrke reserverne, så vi også fremover kan sikre medlemmernes pension, sagde Bent Hansen.

Han konstaterede, at der på kort sigt ikke var grund til bekymring over sikring af medlemmernes pension.

– Men på den anden side vil det være naivt, hvis vi ikke erkender, at fortsætter krisen med samme styrke gennem længere tid, så vil det naturligvis blive en udfordring for pensionskassen.

Pensionskassens samlede resultat blev et afkast på 6,9 procent før skat. Det gode resultat set i forhold til pensionsbranchen som helhed skyldes et tilfredsstillende afkast på obligationsbeholdning samt den såkaldte renteafdækning, der er en slags forsikring mod rentefald.

Risikostyring

Et af midlerne for pensionskassen til at komme igennem en økonomisk krise som den aktuelle er risikostyring.

– Pensionskassen har stor fokus på risikostyring, fordi det skaber værdi – både gennem en vurdering af risici og gennem en sammensætning af investeringerne, så de hænger sammen med de pensioner, der skal udbetales mange år ud i fremtiden.

Risikostyring handler ikke blot om at minimere risici, det handler om at tage de rette risici. Uden risiko må man forvente lave afkast, sagde Bent Hansen.

Eller som direktør Peter Melchior udtrykte ved gennemgangen af resultatopgørelsen:

– Risikostyring er virkelig alfa og omega i disse krisetider. Men hvorfor i grunden løbe en risiko? Fordi vi alle skaber værdier ved at løbe en risiko. For eksempel når vi tager cyklen for at køre på arbejde. Bliver man blot hjemme under dynen, skaber man ikke noget.

Vil være CO2-fri

I sin beretning kom Bent Hansen også ind på, at pensionskassen vil prøve at arbejde lidt mere aktivt med klimainvesteringer:

– Vi ønsker populært sagt at trække CO2 ud af vores investeringer, så langt det kan gøres. Derfor har pensionskassen foretaget flere direkte investeringer i danske og udenlandske virksomheder og fonde med

fokus på miljøvenlig energi som biobrændstof, vindenergi, vandkraft og solenergi.

– Derudover har vi sammen med de øvrige PKA-kasser investeret knap en milliard kroner i miljøvirksomheden Genan, der producerer nye råvarer ved at nedbryde gamle bildæk i de oprindelige bestanddele gummi, stål og tekstil i stedet for blot at afbrænde dækkene til stor skade for miljøet.

– Pensionskassen er ikke ude på en hellig mission, hvor hensynet til det globale klima overskygger pensionskassens formål: At sikre et højt afkast, så medlemmerne får gode pensioner. Men erfaringen viser, at det ikke behøver være et enten eller. Pensionskassen kan i stor udstrækning værne om både klimaet og medlemmernes pensioner, fastslog Bent Hansen.

Bestyrelsens manøvrering gennem den økonomiske krise og den store fokus på klimaet høstede da også de delegeredes anerkendelse. Både beretning og resultatopgørelse blev enstemmigt godkendt.

Kampvalg

Der var kampvalg til posten som bestyrelsesmedlem for socialpædagogerne, idet Niels Ryg Olsen, Region Hovedstaden, stillede op mod forbundskasserer Kaj Skov Frederiksen. Men Kaj Skov Frederiksen beholdt sin post med 41 stemmer mod 19.

Niels Ryg Olsen stillede også op som suppleant over for kredsformand Michael Madsen, Region Syddanmark. Her var han tættere på, men Michael Madsen blev genvalgt med 32 stemmer mod 27.

Forbundsformand Kirsten Nissen er fortsat næstformand for pensionskassen.

IKKE ALT KAN SIGES MED BLOMSTER

- men en samtale om sygefravær kan få dig tilbage

Naturligvis er det dejligt at få blomster fra arbejdet, når du bliver syg. Men hvad gør du, når blomsterne er visnet, og sygdommen trækker ud?

Mange offentligt ansatte rammes af lang tids sygdom. Hvert år. En dag kan det være dig. Men heldigvis kan du i langt de fleste tilfælde komme tilbage på jobbet.

Første skridt er, at du og din leder sætter jer sammen og taler om, hvordan du har det, og om arbejdspladsen kan gøre noget for, at du kan komme tilbage.

Se film og læs mere på www.RaskSnak.dk. Også selv om du ikke selv er syg, er det godt at kende til samtaler om sygefravær, hvis nu en af dine kolleger skal have blomster en dag.

RaskSnak.dk

Lønmodtagere og arbejdsgivere på det offentlige arbejdsmarked

SOCIALPÆDAGOGERNE I MEDIERNE

Sociale aktører: Intet at takke Fogh for**Altinget 6. april, 2009**

En række centrale socialpolitiske aktører har mildt sagt ikke været imponeret over Fogh. Og samtidig er forventningerne til forandring under Løkke lave.

"For socialområdet vedkommende er det gået seriøst ned ad bakke under Anders Fogh – det kan slet ikke diskuteres," siger Bettina Post, formand for Dansk Socialrådgiverforening. Her peger hun blandt andet på, at kontant-hjælpsmodtagerne blev underlagt Beskæftigelsesministeriet.

Kirsten Nissen, formand for Socialpædagogernes Landsforbund, mener også, at det sociale område har lidt under Anders Fogh Rasmussen. "Der er ikke noget at takke Fogh for i forhold til det sociale område," konstaterer hun. Og det bliver næppe bedre med Lars Løkke Rasmussen ved pinden, mener hun. "Venstre er et liberalt parti – og der vil ikke være den store forskel på vores område, uanset hvem der er statsminister. Ingen af dem interesserer sig specielt for det sociale område."

Bettina Post er enig: "Det er spændende at se, hvad der sker. Men jeg tror ikke, at Lars Løkke vil skabe synderlig forandring på det social- og beskæftigelsesmæssige område. Jeg har aldrig nogensinde hørt Lars Løkke interessere sig for sociale problemer."

Ministerafgang stiller spørgsmålstegn ved Barnets Reform**Altinget 6. april 2009**

Ændrer Barnets Reform karakter uden Karen Jespersen ved roret, spørger flere aktører. Nej, lyder svaret fra Venstre. Flere peger på, at reformarbejdet i høj grad har været præget af Karen Jespersens personlige engagement og holdninger, og at det derfor kan få be-

tydning for dets videre skæbne.

Socialpædagogernes Landsforbund ønsker sig også et Socialministerium og opfordrer til en hurtig og smidig overgang til en ny struktur og en ny minister. "Det er utrolig vigtigt, at det igangværende lovarbejde, som for eksempel det omfattende arbejde med Barnets Reform, videreføres uagtet et kommende ministerskifte. Der ligger meget arbejde på bordet allerede. Og det er en vigtig og nødvendig reform, så vi ser frem til at forsætte det hidtidige tætte samarbejde med den kommende minister," siger Kirsten Nissen.

Også Børnerådet håber, at arbejdet fortsætter i samme spor. "Vi har store forventninger til, at der med Barnets Reform kan ske positive forandringer på børne- og ungeområdet, så vi håber selvfølgelig, at arbejdet ikke bliver svækket. Vi har set frem til, at reformen rent faktisk kunne gå hen og få betydning og ikke bare være tomme ord." Bettina Post, formand for Dansk Socialrådgiverforening, håber, at ministerskiftet vil betyde mere tid til omtanke og mindre moraliseren og tvang i udformningen af Barnets Reform.

Socialpædagoger kræver et socialministerium**DK-Nyt og Danske Kommuner 6. april 2009**

"Vi må have socialministeriet tilbage med skarpere fokus på det sociale område," siger Kirsten Nissen, efter, at velfærdsminister Karen Jespersen har meddelt sin afgang – blandt andet fordi ministeriet er blevet for stort. "Karen Jespersen har været en engageret og flittig minister, som vi har haft en velfungerende kontakt med. Men det har jo været klart for enhver, at det ministerium er alt for stort og alt for ambitiøst. Det har betydet, at det sociale område ikke har fået det

fokus, et så kompliceret og vigtigt området kræver. Vi håber derfor, at Karen Jespersens exit giver anledning til at se på snittet af de tre områder, velfærdsministeriet hidtil har dækket, for at finde en bedre løsning. Vi anbefaler, at man genindfører socialministeriet med en klar og stærk fokus på det sociale område," siger Kirsten Nissen. Socialpædagogerne er interesserede i en hurtig og smidig overgang til en ny struktur og en ny minister. "Det er utrolig vigtigt, at det igangværende lovarbejde, som for eksempel det omfattende arbejde med Barnets Reform, videreføres uagtet et kommende ministerskifte," siger Kirsten Nissen.

Socialpædagogerne vil have et socialministerium**Altinget 4. april 2009**

Velfærdsministers Karen Jespersens meddelelse om, at hun forlader ministerpladsen vækker bekymring hos Socialpædagogerne. "Vi må have socialministeriet tilbage med skarpere fokus på det sociale område," siger Kirsten Nissen.

"Karen Jespersen har været en engageret og flittig minister, som vi har haft en velfungerende kontakt med. Men det har jo været klart for enhver, at det ministerium er alt for stort og alt for ambitiøst. Det har betydet, at det sociale område ikke har fået det fokus, et så kompliceret og vigtigt området kræver. Vi håber derfor, at Karen Jespersens exit giver anledning til at se på snittet af de tre områder, velfærdsministeriet hidtil har dækket, for at finde en bedre løsning. Vi anbefaler, at man genindfører socialministeriet med en klar og stærk fokus på det sociale område," siger Kirsten Nissen. Hun understreger, at Socialpædagogerne er interesserede i en hurtig og smidig overgang til en ny struktur

og en ny minister.

"Det er utrolig vigtigt, at det igangværende lovarbejde, som for eksempel det omfattende arbejde med Barnets Reform, videreføres uagtet et kommende ministerskifte. Der ligger meget arbejde på bordet allerede. Og det er en vigtig og nødvendig reform, så vi ser frem til at forsætte det hidtidige tætte samarbejde med den kommende minister," siger Kirsten Nissen.

Det er 'Anbragte Børns Dag' i dag**DK-Nyt, 2. april 2009**

Mødestedet Baglandet har udnævnt 2. april til 'Anbragte Børns Dag'. Det er en god idé og giver anledning til at se området efter, mener Socialpædagogerne.

"Det synes jeg er en rigtig fin ide. Det kan være en anledning til, at man på de forskellige niveauer ser på vilkår og rammer for anbragte børn. Som den politiske dagsorden ser ud lige nu, er der al mulig grund til at se området efter i sømmene," siger Socialpædagogernes formand Kirsten Nissen. "Hos Socialpædagogerne glæder vi os over, at Velfærdsministeren med Barnets Reform har valgt at sætte fokus på flere af de elementer, som vi via vores daglige arbejde med anbragte børn ved, er meget væsentlige. For det første stabilitet i anbringelsen. For et barn, der af den ene eller anden grund er anbragt uden for hjemmet, er det afgørende vigtigt, at det med en vis sikkerhed kan vide, at det ikke bliver flyttet til en ny familie, bare fordi det lige passer kommunen."

Redaktionen er afsluttet mandag den 20. april 2009.

Se flere presseklip på www.sl.dk/slimedierne

På jagt efter indflydelse? – Klik ind på www.sl.dk/dengodearbejdsplads

FORSKNING

Mentorordninger hjælper unge

Stillingsannoncer skal sendes til Datagraf, Auning AS Energivej 75 8963 Auning Tlf. 8795 5555 Fax 8795 5544 mail: annoncer@datagraf.dk

En "professionel ven" kan hjælpe udsatte unge ud af kriminalitet. Det viser en ny Campbell rapport

Af Maria Rørbæk, mrk@sl.dk

Mentorordninger er effektive indsatser til at ændre kriminel adfærd hos udsatte unge.

Sådan lyder konklusionen i en ny forskningsoversigt fra Campbell, der er et internationalt forsknings samarbejde med fokus på det sociale område.

Forskningsoversigten samler resultaterne fra 39 forskellige studier af mentorordninger i især USA, og det samlede billede er positivt:

– Mentorprogrammer har en tydelig effekt på ungdomskriminalitet og problemer relateret til ungdomskriminalitet. Resultater fra forskningsoversigten har en positiv reducerende effekt på kriminalitet, overfald, stofmisbrug og faldende skoleaktivitet. Især ses den positive effekt på overfald, som er blevet væsentlig reduceret, konkluderer den danske Campbell partner, SFI-Campbell, i artiklen "En professionel ven kan nedbringe ung-

domskriminalitet".

Forskningsoversigten påpeger, at den følelsesmæssige støtte og det stærke personlige forhold mellem en mentor og den unge har stor betydning for, om indsatsen lykkes. Endvidere er de mest succesfulde resultater knyttet til mentorer med en professionel baggrund. De professionelle formår i højere grad end frivillige mentorer at fokusere på det personlige forhold – også når de unge ikke påskønner deres engagement.

Læs mere på www.sfi-campbell.dk

På vej på barsel? – Klik ind på www.sl.dk/barsel

Ungdomsliv – Stoffer – og Socialpædagogiske Kompetencer
Socialpædagogerne faglige netværk for Stofmisbrugsområdet
afholder landsmøde og konference
10. og 11. juni 2009 på Hotel Svendborg

Mads Uffe Pedersen, Morten Nissen, Peter Jensen og Susanne Pihl Hansen m.fl. kommer med hver deres perspektiv på temaet. Indlæggene følges op af workshops, festmiddag og levende musik.

Tilmeldingsfrist: 10. maj 2009

Yderligere oplysninger og tilmelding – se www.sl.dk/kalender

SYNSPUNKT

Læserbreve

Socialpædagogen er forpligtet til at optage alle læserbreve fra medlemmer. De må højst fylde 400 ord, svarende til cirka 2.000 anslag. Læserbreve med injurierende indhold kan afvises.

Synspunkter

Bringes efter en redaktionel vurdering. Vi optager kun synspunkter fra medlemmer og abonnenter. Synspunkter må højst fylde 1.600 ord svarende til cirka 8.000 anslag.

Læserbreve og synspunkter der bringes i bladet offentliggøres også på internettet.

Vi modtager helst indlæg pr. e-mail:

redaktionen@sl.dk, men indlæg kan også sendes til: Socialpædagogen
Brolæggerstræde 9
1211 København K
tlf. 3396 2800.

Deadline for læserbreve til nr. 11/09 er fredag den 15. maj 2009 kl. 12.00.

Fra etiske holdninger til etiske handlinger

Socialpædagogerne har sat fokus på etik – godt initiativ, for etiske overvejelser er centrale, når man som pædagog indgår i relationer, hvor man bringer selve sit inderste i samspil med andre – og med sig selv

Af Jane Bækgaard, privatpraktiserende psykolog og René Meyrowitsch, pædagog og konsulent

Etik handler om, hvordan vi er sammen, påvirker og påvirkes af hinanden, om hvad der sker i relationer mellem mennesker.

Pædagoger har forskellige grænser for etik i praksis, afhængigt af deres egne opvækst- og samspilserfaringer. Det, den ene kan synes i orden, kan den anden opleve som en krænkelse af barnet. Der er pædagogisk og personlig udvikling i dette felt, hvis vi tør tale herom.

Fat modet og tal med dine kolleger, når du er på kant med

din egen og de andres etik. Det giver større forståelse for hinanden både som mennesker og kolleger. Det bidrager også til etisk ægthed i jeres relationer, og I bliver gode rollemodeller.

Vi ønsker med denne artikel, at sætte en dialog i gang om 'etik i praksis'. En opfordring til i dagligdagen at turde sætte flere ord på, når ens etiske grænse nås eller overskrides. Dette både i forhold til sig selv og til kolleger.

Der er noget tabu i at sige til en kollega, at "jeg synes du talte for hårdt til X, det så ud som han/hun skammede sig, hvad tænker du selv?"

Samtidig tror vi, at kolleger løbende gør sig tanker om, hvad de tænker og mærker i sig selv, i forhold til deres egne og de andres samspil med børnene. To spørgsmål, der hyppigt fylder i supervision, er: "hvad tænker mine kolleger om mig?" og "synes de jeg er god nok?". Det er spørgsmål, der bruges en del energi på.

Vi har i vores arbejde mødt faglig skyldfølelse hos pædagoger over, ikke at have fået sagt, at ens etiske grænse var overskredet. Vi opfordrer til større mod

til spontant – både med hoved og hjerte – at udtrykke sine tanker om hinandens samspil. Det kan ses som at 'give hinanden gaver' – hjælp til at skærpe sin bevidsthed bort fra 'automatpiloten' til vågent at iagttage sig selv og andre.

De vigtige samspil

Udvikling foregår i relationer, men også fejludvikling skabes i relationer.

Vi 'konkluderer' alle, bevidst og ubevidst, hele tiden på de samspil, vi indgår i, og dem, vi ser på. Var det positivt, negativt eller neutralt? Følte jeg mig rigtigt, forkert, forstået?

Dette foregår ofte på sansesplan, og tankemønstre dannes tidligt. Børn udvikler deres tankemønstre og selvopfattelse ved at spejle sig i andres reaktioner på deres adfærd. De registrerer, hvad de tror, at især deres vigtigste voksne tænker om dem. Alle, der har med børn at gøre, ønsker at bidrage til at skabe positive selv billeder inde i børnenes hoveder. Samtidig ved vi, at mange børn og voksne har negative selv billeder.

En af de vigtigste kompeten-

cer, børn kan udvikle, er psykologisk rustning til at kunne stole på sig selv, sin indre fornemmelse og at gå relationer trygt i møde. At kunne mestre livet og det uforudsigelige ved tilværelsen. At føle sig i orden og fri til at være dem, de er.

Livsglæde er en af vore grundtilstande. Kærligheden, glæden og freden 'bor' i os, men usunde og ukærlige selvopfattelser kan 'stjæle' den. Det er samtidig tilstande, vi alle oplever at miste forbindelsen til.

Hvis børn kan mærke, at deres vigtige voksne ikke synes, de er i orden, lukker de sig ned/inde eller reagerer uhensigtsmæssigt ud. Børn kan 'opgive' at gøre deres vigtige voksne tilfredse med dem. Åndelige sår lukker hjertet, børnene begynder at beskytte sig og udvikle forsvarsmekanismer.

Mange afmagtsfølelser i voksenalderen stammer fra barndommen og er skabt i relationer.

Børnene holder deres følelser tilbage af frygt for de voksnes reaktion på deres udtryk. De 'pakker sig sammen', begrænser deres livs udtryk og undertrykker deres sansning. Evnen til at 'mærke' sig selv indefra reduceres, og den ægte sansning tilbageholdes.

At kende sig selv som pædagog

Disse afmagtsfølelser indeholder pædagoger også, hvorfor de kan frygte kollegers og forældres reaktioner, hvis de udtrykker deres spontane opfattelse. Frygten for afvisning, modstand, udelukkelse, konflikt, at såre og kritik ligger dybt i de fleste, hvilket gør, at vi ofte ikke tør udtrykke os 'ægte' indefra.

Pædagoger reagerer ud fra deres egne relationserfaringer som barn. Derfor er det vigtigt at kende sin egen historie og være i kontakt med sine følelser – de gode og de svære.

Børn får med deres adfærd pædagogens eget 'indre barn' frem, både det glade og sårede, og også den 'indre forældre', hvad deres vigtige voksne gjorde ved dem. Som pædagog

er det vigtigt at bevare sin egen følsomhed, ikke at blive for ufølsom, men heller ikke for følsom.

Det er en kunst og måske et tema, vi arbejder med livet igennem: At kunne mærke sig selv, samtidig med at vi også registrerer, hvordan vi påvirker andre. Også at turde 'stå ved os selv og vores sansning', hvis vi registrerer, at andre ikke ser det som os. Vi reagerer på/frygter forskellige reaktioner hos andre, alt efter dem vi selv har erfaring med, dem der er svære for os. Disse følelser bliver vi bange for at udløse hos andre.

At turde det ufuldkomne

Centralt i pædagogisk arbejde er at støtte børnene i at være i deres egne følelser og at turde udtrykke dem. Det være sig glæde, ulykkelighed, oplevelse af uretfærdighed og smerte og at opnå tillid til at kunne klare det.

At børnene oplever accept af deres følelser, er ikke ensbetydende med, at der er accept af deres handlinger. Ingen kommer gennem barndommen og livet uden at opleve følelsesmæssig smerte, vi må lære at være med den og at kunne rumme egne og andres frustrerende og forstyrrede følelser. Vi er kaldet til at overvinde vanskeligheder, ikke til at flygte fra dem.

Det største mod i livet er måske modet til at turde være dem, vi virkelig er. Vi må kende vore egne svagheder og skyggesider, forsones os med dem. Først der kommer et ægte sundt selvværd.

Når vi kan føle os fuldkomne i vores 'ufuldkommenhed', så behøver vi ikke forsvare og forklare os så meget, når kollegerne spørger ind til vore motiver med vore handlinger, så kan det blive udforskende og legende.

Hvornår har du sidst været i et samspil med et barn eller voksen, hvor du var på kant med dine etiske holdninger og handlinger? Fat mod til at tale med dine kolleger derom.

NOTER

Historisk blik på udviklingshæmmede

Historisk selskab for Handicap og Samfund har barslet med et nyt nummer af handicaphistorisk tidsskrift. Tidsskrift nr. 21 har titlen 'Udviklingshæmmede' og sætter fokus på temaer som 'indsat', 'ansat' og 'service', men også 'disciplin', som den er blevet opfattet og udøvet.

Indholdet er resultat af et skriveværksted for tidligere medarbejdere oprettet af Historisk Selskab for Handicap og Samfund. De involverede har gennem egne erindringer og interviews i en række artikler beskrevet forhold på de danske institutioner for udviklingshæmmede, som de har oplevet dem. Desuden er der artikler, der fokuserer på grundsynsovervejelser, etik og interviewteknik.

Tidsskriftet kan købes ved henvendelse til Dansk Psykologisk forlag eller ved at tegne medlemskab af foreningen på www.handicaphistoriskselskab.dk

red.

Flere klager over mobning, når chefen er kvinde

Medarbejdere indberetter flere tilfælde af mobning, hvis chefen er en kvinde. Det skriver Magasinet Arbejdsmiljø, der udgives af Videncenter for Arbejdsmiljø i sin april-udgave. Magasinet henviser til nye tal fra EU's arbejdsmarkedsanalyseinstitut Eurofound. Her har forskere i et studie af kvindelige ledere og hierarkier på arbejdspladsen noteret sig, at både mænd og kvinder klager mere over chikane og mobning på arbejdspladsen og er generelt mindre tilfredse med deres arbejde, hvis de har en kvindelig leder.

Maija Lyly-Yrjänäinen, der er medforfatter til rapporten, kalder resultatet "overraskende og interessant", men også meget svært at forklare:

– Jeg tror ikke, at det er, fordi de er kvinder, de skaber en dårlig stemning på arbejdspladsen. Det er nok en kombination af mange ting, derunder hvilke stereotyper kvindelige chefer ligger under for, og hvor meget magt de har på arbejdspladsen, siger Lyly-Yrjänäinen.

Hun påpeger, at kvindelige chefer ofte er længere nede i hierarkiet i virksomhederne, og at de nogle gange ikke bliver taget seriøst i cheffollen, hvilket kan give problemer. Men hun bemærker samtidig, at tidligere studier konkluderer, at kvinder i chefstolen åbner op for en friere dialog omkring problemer på arbejdspladsen, hvilket måske kan betyde, at flere vælger at indrapportere det, når de er utilfredse.

Desuden hæfter forskeren sig ved, at fænomenet er mere udbredt i det nordlige Europa, herunder Danmark, end det er i Syd- og Østeuropa.

– Forskellen mellem landene peger på, at det ikke bare kan være et spørgsmål om køn. Der må være et kulturelement inde over, for ellers burde det være konsekvent over hele kontinentet, siger Maija Lyly-Yrjänäinen.

kl

Socialpædagogernes årstræf for pensionister og efterlønsmodtagere

Den 12.–14. august 2009 på Mødecenter Vigsø Bugt (nord for Limfjorden og direkte ud til Vesterhavet)

Deltagerbetaling:

Prisen for deltagelse er 1400 kr., som dækker ophold, fortæring samt transport til og fra Mødecenter Vigsø Bugt. Indkvartering sker på enkeltværelser. Opkrævning af deltagerbetaling finder sted efter tilmeldingsfristen.

Tilmeldingsfrist: 24. juni 2009.

Rammeprogram:

Årstræffet starter den 12. august med ankomst fra kl. 11.00, og selve programmet begynder efter frokost kl. 13.30. Årstræffet slutter efter frokost den 14. august.

Onsdag den 12. august

Hvor er Socialpædagogerne på vej hen?
Oplæg om Socialpædagogernes mærkesager og aktuelle indsatsområder
v/ forbundsnæstformand Marie Sonne.

LO Faglige Seniorer

Oplæg v/ landsformand Lillian Knudsen om arbejdet og aktiviteterne i LO Faglige Seniorer og aktuelle samfundsmæssige tiltag – set i et ældrepolitisk perspektiv.

Energi til de små grå

Oplæg v/læge og hjerneforsker Kjeld Fredens om hjerne-
rigtig kost og meget mere. Om glæden ved det man gør i
dagligdagen.

Aftenprogram

Lokalt, kulturelt indslag.

Torsdag den 13. august

Udflugt til Skagen
– om aftenen er der festmiddag, underholdning og danse-
musik.

Fredag den 14. august

“Fremkaldt”

Foredrag v/ skuespiller og forfatter Susse Wold på bag-
grund af bogen af samme navn. Susse Wold fortæller om sit
liv – både teaterlivet og privatlivet – og om, hvordan hun har
brugt livet til at blive fremkaldt som sig selv.

“Du må ikke græde far” eller “Morten Korch som far”
Historikeren Maria Rytter fortæller om sin nye bog “Du
må ikke græde far”. Bogen er den første på dansk, som
handler om at være far for hundrede år siden. I bogen føl-
ger vi forfatteren Morten Korch som far, set gennem hans
dagbøger, digte, mindeskrifter og fotografier. I disse private
optegnelser kan man følge hans forhold til sine seks børn i
perioden 1899 til 1912. Bogens mange fotografier er næsten
alle taget af Morten Korch, der viser sig som en forbav-
sende moderne familiefotograf. Som ægtemand deltog han
i sine børns fødsler, for bagefter at skrive det eneste digt på
dansk, der handler om mandens kvaler, når kvinden føder.
Bogen udkom den 25. marts 2009 på forlægger Morten A.
Korchs 100 års fødselsdag. Ud af Morten Korchs 6 børn er
forlæggeren det eneste, der stadig lever.

Tilmelding til Socialpædagogernes årstræf for pensionister og efterlønsmodtagere den 12.-14. august 2009, Mødecenter Vigsø Bugt

Navn: _____

Cpr.nr: _____

Adresse: _____

Postnummer og by: _____

Telefon: _____

Tilmeldingen skal være Socialpædagogerne i hænde senest den 24. juni 2009. Tilmeldingen skal sendes til: Socialpædagogerne, Brolæggerstræde 9, 1211 København K, att. Kurt Schimmell. Optagelse på årstræffet sker efter “først-til-mølle-princippet”. Du skal være medlem af Socialpædagogernes sektion for pensionister og efterlønsmodtagere for at kunne deltage.

Du kan også tilmelde dig på www.sl.dk/kalender

DEBAT

Catch 22

Af Holger Ø. Mortensen, Gosmervej 81, Præstholm Mk., Odder
(Modtaget d. 18.4.2009)

I forbindelse med overdragelsen af nogle arbejdspladser fra en region til en kommune er jeg rent arbejdsmæssigt endt i en blindgyde. Da kommunerne skal spare, er min stilling sparet bort, og jeg har været nødsaget til at oppebære dagpenge i en periode.

Reglerne på arbejdsmarkedet er så sindrigt indrettet, at en respektiv arbejdsgiver er pålagt at udbetale de første tre ledighedsdage til en given fyret medarbejder. De såkaldte G-dage. I mit tilfælde kan arbejdsgiveren godt bruge min arbejdskraft i begrænset omfang – som vikar. Men da faren for udbetaling af disse G-dage er overhængende (G-dage udløses efter 74 arbejdstimer over fire uger), vægrer min arbejdsgiver sig meget forståeligt – men stik imod reglerne – ved overhovedet at ansætte mig.

Uanset hvordan jeg vender og drejer mig, er jeg fanget i dette underlige regelsæt for arbejdsmarkedet – akkurat som i den berømte bog "Catch 22".

Fra flere sider er jeg da også blevet opfordret til at "fifle" med reglerne. Men den slags foregår ikke i mit hus. Den forkætrede regel må straks laves om.

Hjælp og støtte savnes

Af Gitte Berg Rasmussen
(Modtaget d. 13.4.2009)

Kredskontoret – vi er der for dig, står der i socialpædagogen Lillebælt.... men er de nu også det????

Ja, det tillader jeg mig at sætte spørgsmål ved.

Den 12. sept. 2008 blev jeg sygemeldt fra Strandvænget efter kun 1½ års ansættelse. Middelsvær depression og stress

samt angstanfald var diagnosen. Uindberettede magtanvendelser samt verbale overgreb på beboerne og det dårlige psykiske arbejdsmiljø var årsagen.

Jeg får af arbejdsgiver at vide, at jeg skal indberette det som arbejdsskade – ringer til de ansvarlige på SL kontoret, bliver sendt videre i systemet og får at vide, at det skal min læge gøre. Da papirerne fra arbejdsskade-styrelsen skal udfyldes, ringer jeg igen for at få hjælp og får det råd, at jeg skal være udførlig i beskrivelserne, men at det højst sandsynligt ikke kan anerkendes som arbejdsskade, det har de ikke erfaring for. Det er rådet... opmuntrende... og her står jeg så midt i en depression og skal udfylde så vigtige papirer og er overladt til mig selv.

På jobcentret bliver jeg indkaldt til en evaluerende samtale i december og kontakter igen SL for at få en bisidder med. Der går 14 dage – de ringer ikke tilbage. Jeg kontakter igen kontoret og efter et par dage lykkes det at få en samtale med en. Han kan selvfølgelig ikke deltage den dag, så jeg vælger at tage af sted uden bisidder. Jeg når dog at fortælle, at jeg har det meget skidt, og at jeg ikke kan overskue at vende tilbage til min arbejdsplads.

Senere igen ringer jeg for at høre om der ikke er noget hjælp at hente med hensyn til psykolog. Det er der ikke. Jeg har af Strandvænget fået 9 gange, men har siden januar selv betalt... 930 kroner pr. gang... værsgo' at betale!!

Midt i al det her er mit holdpunkt et 8 ugers kursusforløb for sygemeldte, som jeg får udbudt af kommunen samt mine jævnlige samtaler med ledelsen på Strandvænget, som i den grad har taget hånd om mig.

Jeg har 1 gang talt med min TR fra afdelingen – ikke en eneste gang har FTR'en henvendt sig – selv har jeg kontakttet SL 5-8 gange – ikke en gang er jeg

blevet tilbudt en samtale eller hjælp.

I dag er jeg startet i virksomhedspraktik, ønsker stadig ikke at komme tilbage til pædagogfaget, har haft min første rundbordssamtale med ledelsen og regionen – den valgte jeg at tage alene.... Den næste rundbordssamtale er d. 13 maj, og efter den forventer jeg, at Strandvænget indleder afskedigelse af mig... Mon så ikke SL kontakter mig... jeg har da lov at håbe.

Kære Gitte Berg Rasmussen

Mange tak for dit læserbrev, som er et vigtigt brev for dig og særligt for os din fagforening. Jeg beklager meget de oplevelser, du har haft med os dit kredskontor i dit sygdomsforløb.

Det er bekymrende at høre din beretning og jeg tager straks fat i at undersøge forløbet. Men det er det bagudrettede.

Det der er vigtigt nu, er hverdagen for dig fremover. Derfor vil jeg invitere dig til et møde, hvor vi kan tale om, hvordan vi kan understøtte dig.

Venlig hilsen

Hanne Ellegaard, kredsformand
Socialpædagogerne Lillebælt

I sidste nummer af Socialpædagogen beskrev vi i artiklen "Venlighedens Pædagogik" arbejdet på Pensionatet Mette Marie i Vanløse, der er hjem for sindslidende misbrugere. På hjemmesiden www.socialpaedagogen.dk kommenterer Steffen Nielsen artiklen således:

Mangler gensidig respekt

Al pædagogik bør oversættes med venlighed og gensidig respekt, men også med synlighed, krav og fælles mål.

Når jeg læser artiklen, mangler jeg imidlertid nogen af disse ting. Der er ikke meget gensidig respekt eller fælles mål, når jeg for eksempel på billedet i bladet ser en medarbejder støvsuge, mens brugeren ligger på sofaen.

Heller ikke når jeg læser, at medarbejderne stort set laver alt det praktiske arbejde alene, hvad angår madlavning m.m..

I mit arbejde på en retslig afdeling på et psykiatrisk hospital laver patienterne mad 4 dage om ugen. Flere af dem er ret glade for at lave det, og nogen har ikke lavet mad i årevis eller aldrig, men opdager at det kan være ganske sjovt og vil derfor gerne prøve igen.

Det kræver nogle gange en del pædagogiske overtalelsesevner, og nogle gange må vi starte med at brugeren sidder i køkkenet og hyggesnakker. 9 ud af 10 tilfælde hjælper de dog alligevel til, og bagefter får de æren for at have lavet det, hvilket bliver rost af de andre brugere.

Vi arbejder på at gøre dem stoffrie, og det er som det også nævnes i artiklen umådelig svært, men det virker som om, at man på 'Mette Marie' har opgivet det.

Stort set alle vores brugere giver efter et stykke tid udtryk for, at de gerne vil ud af deres stofmisbrug, og det forsøger vi at hjælpe med, men det kræver også at de andre brugere vil respektere dette ønske og derfor ikke konstant vifter med en klump hash under næsen på de andre. Det kan lade sig gøre at skabe en kultur, hvor man har et fælles ansvar for hinanden.

For nogle år siden var der et lignende projekt i Jylland, som det bostedet 'Mette Marie' forsøger. Det er blandt andet vist i en udsendelse på DR2, men det måtte stoppe efter få år, fordi enkelte beboere totalt tog magten.

Imidlertid synes jeg, at det er inspirerende med disse projekter.

SYNSPUNKT

Læserbreve

Socialpædagogen er forpligtet til at optage alle læserbreve fra medlemmer. De må højst fylde 400 ord, svarende til cirka 2.000 anslag. Læserbreve med injurierende indhold kan afvises.

Synspunkter

Bringes efter en redaktionel vurdering. Vi optager kun synspunkter fra medlemmer og abonnenter. Synspunkter må højst fylde 1.600 ord svarende til cirka 8.000 anslag.

Læserbreve og synspunkter der bringes i bladet offentliggøres også på internettet.

Vi modtager helst indlæg pr. e-mail: redaktionen@sl.dk, men indlæg kan også sendes til: Socialpædagogen Brolæggerstræde 9 1211 København K tlf. 3396 2800.

Deadline for læserbreve til nr. 11/09 er fredag den 15. maj 2009 kl. 12.00.

Her kan du bare løfte taget...

En reaktion på artiklen "værdighed og lykke – om udviklingshæmmedes livsvilkår" af Niels Christian Vibholm og Bent Suhr, bragt i Socialpædagogen nr. 7 2009

Af Annette Lunding, pædagog og Christina Birckjær, pædagog. Ansat på Nørholm kollegiet afd. A3

Det er paradoksalt at få et indblik i en pædagogisk verden, som vi troede for længst var fortid, vi synes dog det er mere interessant og givende at fortælle om den måde vi arbejder i dag – anno 2009. Vi anerkender Niels Christian Vibholm og Bent Suhr's artikel og synspunkter, vi føler det dog påkrævet, at vi nuancere billedet af den pædagogiske praksis ved at tegne et billede af vores virkelighed.

Vi arbejder på Nørholm Kollegiet, som er et botilbud i hen-

hold til lov om social service i henhold til §107 og §108, for voksne personer med varigt nedsat psykisk og fysisk funktionsevne og karakterafvigende træk. Beboerne kan alle indgå aktivt i et samspil omkring behandlingen. I den afdeling vi arbejder på, er målet for beboerne på sigt at bo i egen lejlighed, eller i et mindre indgribende tilbud.

Vores primære opgave i første omgang er at forhindre, at beboerne begår ny kriminalitet, ud over dette laver vi handleplaner (som alle andre), som selvfølgelig tager udgangspunkt i, hvad beboerne har af ønsker for deres liv fremover. Da beboerne ikke ved, hvordan de skal nå deres mål, er det her, den helt store opgave ligger for os. Vi finder i samarbejde med beboerne ud af hvad de kan, og hvad de har behov for at lære, hvis de vil nå deres mål.

Udgangspunktet for opgaven er beboerens egenkultur, livshistorie, problemstillinger, kognitive niveau, egne ønsker for deres liv både nu og her, men også for fremtiden. På baggrund

af ovenstående er pædagogikken individuelt tilpasset, dvs. vi har ikke en dyb tallerken, men rigtige mange forskellige typer af stel og dybe tallerkner. Vi gør det, der virker for den enkelte med udgangspunkt i, at beboerne har ansvar for eget liv og læring. Vi gør ikke, som vi plejer, vi plejer nemlig ingenting.

For vores praksis betyder det, at hver dag er en ny dag.

Det betyder ikke, at vi ikke stiller krav, for det gør vi. Kravene tager altid udgangspunkt i, hvad beboerne ønsker, vi skal stille krav om. Kravene bliver hele tiden tilpasset dagsformen, dvs. målet er det samme, men vejen dertil er forskellig minut for minut, time for time. Det betyder også, at vi som pædagoger skal have en bred vifte af pædagogiske redskaber – funderet i teori og praksiserfaringer. Det er netop denne vifte, der gør, at vi aldrig er bundet til at gøre, som vi plejer, vi har altid mange strenge at spille på.

Normalitetsbegrebet handler hos os ikke om, at beboerne skal være normale, men om at de skal have samme muligheder

som alle andre. Serviceloven har derfor ikke indskrænket mulighederne for det individuelle, tværtimod har den givet beboerne et utal af muligheder for at leve det liv, de ønsker. Så netop det udgangspunkt gør, at det også juridisk er blevet muligt for beboerne at få forløst den higen de har efter det helt normale liv.

Vi arbejder anerkendende i forhold til den enkelte beboer og dennes livshistorie. Det omtales i artiklen, at beboerne skal sættes fri – fri af “vores normindoktrinerede værdisæt”. Hvad er det de skal sættes fri af? Skal vi sætte dem fri af noget, som beboerne ønsker – dette betyder ikke at vi ikke anerkender individet eller dennes ønsker – for det gør vi, uanset hvad vi måtte mene om det, for vi er professionelle pædagoger og ikke hr. og fru. Jensen, når vi er på arbejde. Vi er positive rollemodeller, så jo mere rummelige og anerkendende vi er, jo mere plads får beboeren.

Derfor arbejder vi også med at kalde “en spade for en spade”. Vi pakker ikke noget ind, vi har ingen skjulte dagsorden, for kun på denne måde kan vi vise beboerne respekt og kræve det samme af dem.

Vi trækker ikke normer og værdier ned over hovedet på beboerne, men vi har pligt til at synliggøre samfundets normer og værdier, idet de ofte ikke ønsker at “stikke udenfor i billedet”, men da beboerne har svært ved at aflæse andre mennesker og/eller aldrig har lært disse værdier/normer, så har de ikke en ærlig chance for uden læring at agere i forskellige sociale sammenhænge. Det skal være helt klart, at beboerne gerne må være/ og er anderledes, men da de fleste af beboerne her har et ønske om at leve livet “så normalt som muligt”, giver vi dem gennem erfaring og samtaler mulighed for at agere i det liv, de så gerne vil deltage i. Ellers vil det svare til at sætte dem på en fodboldbane uden at forklare dem de grundlæggende spilleregler. Resultatet af dette vil blive endnu et nederlag for

beboeren, modsat en succesoplevelse i forhold til de ønsker, de har. Dette vil være omsorgssvigt.

Det er i relationen og dialogen, at individer udvikler sig, det er der intet nyt i. At tale om “lykke, gode oplevelser og gnist i øjet med udgangspunkt i værdige relationer” er også en del af vores hverdag og ikke noget, der giver udfordringer for langt de fleste beboere. Udfordringerne for beboerne er derimod at tackle livet, når det er svært. For de fleste kan det at strukturere dagen, indgå i nære relationer, håndtere krav, udsætte egne behov, blive ansvarlig for eget liv m.m. være fuldstændigt uoverskueligt, derfor er det netop her, de har brug for, at vi står på sidelinien, giver gode råd, gule og røde kort, time out, men også er parate til at trække i spilledragten og deltage i spillet og sammen lægge ny taktik. Alle krav har et bevidst formål – nemlig læring. Vi stiller kun for høje krav, når vi ved at beboeren også lærer af dette, dvs. det er et bevidst valg. Vi har den holdning, at vi også lærer af det, der ikke lykkes. Det man ikke dør af, lærer man af.

Nu har vi fortalt den gode historie. Vi kan se, at den måde vi arbejder på virker. Beboerne er deltagende, de har ønsker for eget liv, som de langt hen ad vejen får opfyldt eller som minimum opdager ikke er realistiske eller ikke det de troede det var. Beboerne her oplever som alle andre mennesker glæde, lykke, sorg, udfordringer – men frem for alt lærer de at forme og leve deres eget liv!

Vi (personalet) oplever selvfølgelig mange gråzoner og udfordringer, men det er det som gør vores arbejde fedt og lærerigt. Taget på bostedet her kan have mange udformninger, alle beboerne kan have indflydelse på hvordan, hvor meget, hvor stort, hvilken farve osv., eneste krav er at de selv skal være med til at bygge og på sigt selv bære det.

NOTER

Rekordlavt antal børn fødes med Downs

Intet andet sted i verden bliver der født så få børn med Downs Syndrom som i Danmark.

Sidste år blev der kun født 21. Årsagen er, at langt de fleste kvinder siger ja til fosterdiagnostik, skriver Kristeligt Dagblad.

Sidste år var 92 procent af de gravide, der sagde ja til en undersøgelse omkring 12. uge, hvor risikoen for at føde et barn med Downs syndrom bliver beregnet. Stort set alle vælger abort, hvis det viser sig, at de venter et barn med Downs Syndrom.

Centerleder ved Center for Ligebehandling af Handicappede Mogens Wiederholt synes ikke, at det faldende tal giver anledning til glæde.

– Jeg hører ofte højt uddannede, velbegavede læger gå ud og annoncere et lavt antal fødsler med Downs Syndrom som succes. Men jeg synes ikke, der er noget at fejre. I min optik skal der være plads til børn og mennesker med Downs. Jeg er ikke imod fosterdiagnostik, men jeg er af den overbevisning, at man skal tage diskussionen om, hvorvidt man skal benytte teknologien, og om hvorvidt man har krav på, at den bliver brugt, siger han til Kristeligt Dagblad.

mrk

Tag signalerne alvorligt

Alle borgere har pligt til at reagere, hvis de ser signaler på, at et barn ikke trives derhjemme. Men denne underretningspligt gælder ikke mindst de fagpersoner, der i det daglige har kontakt med børn.

Det er budskabet i en ny kampagne, udarbejdet af Ankestyrelsen. Kampagnen er især rettet mod for eksempel lærere, pædagoger eller læger, der har kontakt til børn og deres familier i det daglige arbejde. Fagpersoner har et særligt ansvar for at handle, hvis de er bekymret for et barn. Det skal kampagnen fra Ankestyrelsen sætte fokus på. Målet er, at fagfolk, som arbejder med børn, bliver mere bevidste om deres skærpede underretningspligt.

Velfærdsminister Karen Jespersen (V) har derfor skrevet til alle borgmestre for at sikre, at det bliver tydeligt, hvordan borgere og fagfolk kan underrette kommunen. Hun understreger, at det grundlæggende handler om, at udsatte børn og unge ikke oplever ekstra svigt, fordi deres signaler bliver overset eller ikke tages alvorligt af de voksne, som er sammen med barnet i for eksempel vuggestuer, børnehaver, skoler og i sundhedssammenhænge.

Kampagnen sætter også fokus på, at man kan underrette Ankestyrelsen, hvis man ikke synes ens kommune tager tilstrækkeligt hånd om barnets og familiens problemer.

Læs mere om kampagnen på: www.ast-tagsignalernealvorligt.dk

kl

Boliger i Danmark – det forjættede land eller hvad?

Af Sytter Kristensen,
formand

Danmark har førertrøjen på, når det gælder familiens bolig. Danmark er det land, der har flest kvadratmeter pr. borger. Bolig og boligindretningen er meget vigtig for danskerne.

Det ser vi i de mange magasiner med lækre samtalekøkkener, i det ene tv program efter det andet, og når vi kører i det

ganske land og ser de mange nye store huse i hver lille by skyde op ude på markerne.

Dejligt at leve i et land, hvor velstanden kommer befolkningen til gode. Dejligt at leve i et land, hvor vi selv bestemmer og kan sætte vores eget selvstændige præg på noget af det vigtigste for os, nemlig de rum, hvor privatlivet udfoldes. Det er sikkert medvirkende til, at vi er verdens lykkeligste folk.

Dette lykkeland omfatter desværre ikke os alle. SL's udmærkede rapport viser, at 62 procent af 11.000 borgere – eller cirka 6.800 mennesker – har en helt anden boligsituation. De knap 7.000 borgere bor i enkeltrumsboliger på 5-30 kvadratmeter, og halvdelen af de 7.000 borgere har ikke eget toilet og bad.

Dette kan vi ikke være bekendt. Vi kan ikke være bekendt, at disse udviklingshæmmede danskere, der er visiteret til en bolig under servicelovens paragraffer 107 og 108, har en bolig, der er så meget dårligere end standarden i dagens Danmark.

Måske vil nogen sige, at 'vores hjemmeboende teenager har da heller ikke eget toilet'. Til dem vil jeg svare: 'I har selv valgt, hvem I deler toiletet med.'

For de borgere, jeg taler om, er der absolut ikke noget valg. De er visiteret til en bolig med fælles bad og toilet. Vi taler ikke om et par nætter på

et hotel i gamle dage, hvor der kunne være fælles bad på gangen.

Disse borgere er placeret i disse botilbud på 'livstid'. Det kan vi ikke være bekendt.

Hvad er der sket i velfærdsstaten, når en hel gruppe borgeres adgang til en ordentlig bolig på denne måde tilsidesættes?

Jeg kan remse mange årsager op, og de er alle meget relevante forhindringer, som gennem tiden har blokeret for en ligestilling på dette område. Økonomien med diverse tilskudsordninger på byggeri kan helt sikkert gøres mere smidig. Byggeriets himmelflugt de seneste år har også gjort det svært at bygge. Alt sammen forhindringer, der kan fjernes, ved at de implicerede parter sætter sig sammen og udviser vilje.

Men det største ansvar og den største barriere ligger hos os, der er tættest på disse borgere. Vi pårørende og I medarbejdere skal stoppe den bedreviden om, hvad der er behov for. 'De kan slet ikke bruge 2 rum, og det er farligt med et køkken, hvor de kan komme til skade.' En sætning jeg gang på gang hører fra både pårørende, men så sandelig også fra medarbejdere.

Lad os gå foran og tro på, at også mennesker med udviklingshæmning har drømme og ønsker om egen bolig med rammer for udfoldelse.

Vi skal være bannerførere for, at den mangfoldighed, vi danskere i almindelighed har adgang til, også kommer mennesker med udviklingshæmning til gode.

Sytter Kristensen er formand for Landsforeningen LEV

Hvem skal overbevise samfundet om at mennesker med udviklingshæmning også har behov for menne-skeværdige boliger, når vi ikke selv finder det vigtigt?

Kunne I som socialpædagoger tænke jer at holde bytteferie på et bosted? Hvis ja – Hvorfor – Hvis nej Hvorfor ikke?

Deltag i debatten på
www.socialpaedagogen.dk/prik